

LECȚII BIBLICE PENTRU ȘCOALA DE SABAT

Cetatea de scăpare

OCTOMBRIE - DECEMBRIE 2008

CUPRINS

- 5 Răzvrătire la hotare
- 11 Conducere cu mustrare
- 17 Un toiag înmugurit cu migdale
- 23 Organizarea preoției după rânduiala lui Melhisedec
- 30 Un Dumnezeu al ordinii
- 36 Unitate în diversitate
- 42 Organizația
- 48 Turma Domnului
- 54 Hirotonirea
- 61 Calificări pentru hirotonire
- 67 Rezolvarea diviziunilor din biserică
- 73 Cetățile de scăpare din Vechiul Testament
- 78 Cetatea de scăpare modernă a lui Iehova

Lecțiile biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat în întregime pe Biblie și Spiritul Profeției, fără comentarii adiționale. Citatele sunt pe cât de scurte cu putință, pentru a transmite gânduri corecte și concise. Parantezele [] sunt folosite, în unele cazuri, pentru a asigura claritatea, contextul corespunzător și o citire mai ușoară. Se recomandă cu toată căldura studierea în continuare a materialelor folosite drept sursă.

Editura "Păzitorul Adevărului"
str. Morii nr. 27, 505200 Făgăraș
jud. Brașov
Telefon: 0268 - 213714
Fax: 0268 - 214111
e-mail: info@azsmr.ro

Cuvânt înainte

Trimestrul trecut, studenții Școlii de Sabat din toată lumea au studiat *Poporul Chivotului* Lecția prezentă, *Cetatea de scăpare*, este de fapt o continuare a celui subiect general. Aceste două serii de lecții sunt menite să ne ofere perspective relevante asupra experienței vechiului Israel în pregătirea pentru Țara Făgăduită din zilele lor – și să ne ofere paralele importante pentru Țara Făgăduită eternă, care ne stă atât de aproape înainte în zilele noastre.

„Istoria vieții lui Israel în pustie a fost consemnată pentru binele Israelului lui Dumnezeu până la încheierea timpului. Raportul procedurii lui Dumnezeu cu călătorii din deșert în toate călătoriile lor înapoi și încolo, în expunerea lor la foame, sete și istovire și în manifestările izbitoare ale puterii Sale pentru eliberarea lor, este plină de avertismente și instrucțiuni pentru poporul Său din toate veacurile. Experiența variată a evreilor a fost o școală de pregătire pentru căminul lor făgăduit în Canaan. Dumnezeu dorește ca poporul Său din aceste zile să revizuiască cu o inimă umilă și un spirit dornic de a se lăsa învățat încercările prin care a trecut vechiul Israel, pentru ca să poată fi instruit în pregătirea lui pentru Canaanul ceresc.” *Patriarhi și Profeti*, pg. 290.

O componentă cheie în călătoria lui Israel prin pustie a fost Chivotul Legământului. Chemati să fie deosebiți în mijlocul tuturor națiunilor, Israelii trebuia să fie recunoscuți ca popor ales al lui Dumnezeu în toată lumea doar din pricina închinării lor la Creatorul cerului și al pământului – singurul Dumnezeu adevărat, Domnul Iehova. Chivotul legământului a fost dat ca un simbol monumental al credinței lor. În spatele tronului harului și în chivot erau trei articole:

1. Tablele de piatră cu cele Zece Porunci
2. Un vas cu mană
3. Toiagul lui Aaron care a înmugurit

Aceste obiecte erau deosebit de semnificative prin sensul și implicațiile lor. Este de asemenea important a se avea în vedere faptul că „chivotul sanctuarului pământesc a fost după modelul adevăratului chivot din cer.” (*The Signs of the Times*, 24 iunie 1880).

În *Poporul Chivotului* am studiat primele două obiecte din chivot. Cetatea de scăpare se va concentra în mare parte asupra celui de al treilea obiect. În calitate de credincioși care privim cu seriozitate spre sanctuarul ceresc, trebuie să înțelegem cu certitudine ce se află în Chivotul legământului și ce înseamnă acesta pentru noi!

„În toate călătoriile lui Israel, chivotul legământului Domnului mergea înaintea lor” (Numeri 10:33)... Lada sfântă care conținea legea sfântă a lui Dumnezeu trebuia să conducă.” (*Patriarhi și profeti*, pg. 380). Astăzi, când privim spre cer, ne rugăm ca chivotul ceresc să ne poată conduce călătoria în sus spre curăție și desăvârșire prin mila și puterea lui Isus Hristos, Marele nostru Preot!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Darul Sabatului întâi pentru Misiunea Vietnameză

Iubiți frați și surori din toată lumea,

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru marea Sa milă și iubire pentru poporul Său, pe care El îl cheamă dintre toate celelalte și îl aduce în staulul Său.

Vietnamul este o țară situată în colțul de sud-est al regiunii Asiei, cu o populație crescândă de peste 87 milioane. El crește de asemenea în ceea ce privește industriile și întreprinderile personale și de familie. În jur de 85% din populație se declară budiști și în jur de 8% din populație sunt creștini, dintre care în jur de un milion protestanți. Solia Reformei a ajuns în Vietnam în Iunie 2000 printr-un frate din Coreea de Sud care a fost mișcat de Domnul să ducă solia populației acestei frumoase țări.

De la un mic început, lucrarea a continuat să crească. Avem în prezent aproape 30 de membri și alții așteaptă să se alăture poporului lui Dumnezeu. Lucrarea este organizată cu un grup în capitala Ho Chi Min și mai avem o comunitate la circa 70 km sud-vest. Întrucât frații noștri au făcut planuri și continuă să le aducă la îndeplinire pentru a ajunge în țările învecinate Laos și Cambodia, este important să se organizeze un loc de unde să fie posibil ca lumina să strălucească în toată zona și dincolo de ea. În timp ce frații noștri sunt binevoitori să facă – să cheltuiască și să fie cheltuiți – ei sunt puțini la număr și săraci în bunuri pământești. De aceea ei apelează la toți frații noștri din toată lumea să le vină în ajutor pentru a putea dobândi un mic centru de unde lumina adevărului să continue să strălucească.

Avem încredere că frații noștri vor fi mișcați de Domnul să contribuie cu generozitate la acest proiect special și să facă posibil pentru frații noștri vietnamezi să ducă lucrarea Domnului nu doar în Vietnam ci și în alte țări.

Frații și surorile voastre din Vietnam

Răzvrătire la hotare

„Răzvrătirea este asemenea păcatului vrăjitoriei, și încăpățănarea este la fel ca nelegiuirea și idolatria. Pentru că ai respins cuvântul Domnului, și El te-a respins ca să nu mai fi împărat.” (1 Samuel 15:23).

„Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, când poporul lui Dumnezeu stă la hotarele Canaanului ceresc, Satan, ca în vechime, își va dubla eforturile pentru a-i împiedica să intre în țara cea bună.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 470.

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și Profeți*, pg. 401-406.

Duminică

28 septembrie

1. DOUĂ ARTICOLE LIPSĂ!

a. Care erau cele trei articole care se găseau în chivotul legământului? Evrei 9:3,4.

b. În timpul când templul era construit în zilele lui Solomon, care două articole lipseau? 2 Cronici 5:10. Ce s-a întâmplat mai târziu cu întregul chivot?

„Dumnezeu i-a fâgăduit lui Solomon că, dacă avea să rămână credincios și poporul său avea să asculte de toate poruncile, acel templu glorios avea să rămână pentru totdeauna în toată splendoarea sa, ca o dovadă a prosperității și a binecuvântărilor bogate care erau asupra lui Israel datorită ascultării lor.

Datorită încălcării de către Israel a poruncilor lui Dumnezeu și a faptelor lor rele, Dumnezeu a îngăduit ca ei să meargă în captivitate, pentru a-i umili și să pedepși. Înainte ca templul să fie nimicit, Dumnezeu a făcut de cunoscut câtorva dintre servii Săi credincioși soarta templului, care era mândria lui Israel și pe care ei o priveau cu idolatrie, în timp ce păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. El le-a descoperit de asemenea captivitatea lui Israel. Acești bărbați dreți, chiar înainte de nimicirea templului, au îndepărtat chivotul sfânt care conținea tablele de piatră, și cu jale și tristețe l-au ascuns într-o peșteră unde avea să fie ascuns de poporul Israel din pricina păcatelor lor, și nu mai urma să le fie înapoiat. Acel chivot sfânt este încă ascuns. El n-a fost niciodată deranjat de când a fost ascuns.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pg. 414.

2. CHIVOTUL CERESC COMPLET

- a. **A mai fost restabilit vreodată chivotul sfânt al legământului poporului credincios și adevărat, care privește acum spre sanctuarul ceresc? Apocalipsa 11:19. Cum rămâne cu articolele care lipseau pe pământ?**
-
-

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă privirea ațintită asupra sanctuarului ceresc, unde slujirea finală a Marelui nostru preot în lucrarea de judecată înaintează – unde El mijlocește pentru poporul Său.” – *Evangelizare*, pg. 139.

„În Sfânta Sfintelor am văzut un chivot; partea de sus și lateralele erau din cel mai curat aur. La fiecare capăt al chivotului era un heruvim minunat, cu aripile sale întinse asupra lui. Fețele lor erau îndreptate unul spre altul și ei priveau în jos. Între îngeri era un tămâietor din aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o lumină foarte strălucitoare, care părea asemenea unui tron unde locuia Dumnezeu. Isus stătea lângă chivot și rugăciunile sfinților veneau la el, iar tămâia din tămâietor fumea, și El aducea rugăciunile lor cu fumul tămâiei la Tatăl Său. În chivot era vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care a înmugurit și tablele de piatră care se strângeau ca o carte.” – *Experiențe și viziuni*, pg. 21.

- b. **Văzând că articolele lipsă au fost restaurate, ce țință plină de speranță ar trebui să ne vină în inimă? Psalmii 94:14-16.**
-
-

„Satan a luat fiecare măsură posibilă pentru ca nimic să nu vină la noi ca popor pentru a ne mostra și a ne îndemna să îndepărtăm greșelile noastre. Dar este un popor care va purta chivotul lui Dumnezeu. Unii vor ieși dintre noi, care nu vor mai purta chivotul. Dar aceștia nu vor putea face ziduri pentru a împiedica adevărul; căci acesta va merge înainte și în sus până la sfârșit. În trecut, Dumnezeu a ridicat oameni și El are încă oameni ai ocaziei care așteaptă, pregătiți să-I împlinescă porunca – oameni care vor trece prin restricții care sunt doar ca ziduri tencuite cu mortar nepotrivit. Când Dumnezeu pune Spiritul Său asupra oamenilor, ei vor lucra. Ei vor proclama cuvântul Domnului; ei își vor ridica glasul ca o trâmbiță. Adevărul nu va fi diminuat și nu-și va pierde puterea în mâinile lor. Ei vor arăta poporului nelegiuirile lor, și casei lui Iacov păcatele ei.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg. 358.

3. RESPONSABILITĂȚI ÎN CONDUCERE

- a. **În vechiul Israel, cine îi rânduise pe Moise și pe Aaron în responsabilitățile lor? Exodul 3:7-10; 4:14-17.**

„Moise a auzit chemarea din cer de a schimba toiagul său de păstor cu toiagul autorității, de a-și lăsa turma de oi și a prelua conducerea lui Israel. Porunca divină l-a găsit neîncrezător în sine, încet la vorbă și timid... Dar el a acceptat lucrarea, punându-și întreaga încredere în Domnul.” – *Marele Medic*, pg. 412.

„Dumnezeu l-a rânduit pe Moise să scoată pe poporul Său din robia din țara Egiptului... Moise era conducătorul lor vizibil, în timp ce Hristos stătea în fruntea oștirilor lui Israel, ca și conducător al lor nevăzut. Dacă ei ar fi putut înțelege întotdeauna acest lucru, ei nu s-ar fi răzvrătit și nu l-ar fi provocat pe Dumnezeu în pustie prin murmurările lor nerezonabile.” – *The Review and Herald*, 3 martie 1874.

- b. **Ce exemplu ne arată responsabilitatea noastră față de acei pe care Dumnezeu i-a chemat pentru a fi conducători? Împotriva cui ne răzvrătim dacă îi respingem – în special atunci când nu este implicat principiul? 1 Samuel 24:5,6,10; 26:9; 1 Timotei 5:17.**

„Atitudinea lui David față de Saul conține o lecție. Prin porunca lui Dumnezeu, Saul fusese uns împărat peste Israel. Din pricina neascultării sale, Domnul a declarat că împărăția avea să fie luată de la el; și totuși, cât de duioasă, curtenitoare și răbdătoare a fost purtarea lui David față de el!” – *Marele Medic*, pg. 420.

„A-i neglija sau disprețui pe acei pe care Dumnezeu i-a rânduit să poarte responsabilitățile conducerii în legătură cu înaintarea adevărului, înseamnă a respinge mijloacele pe care El le-a rânduit pentru ajutorarea, încurajarea și întărirea poporului Său.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 125.

- c. **Întrucât Dumnezeu îi alege pe acești oameni pentru misiunile lor specifice, când sunt ei liberi să renunțe la aceste responsabilități? 1 Corinteni 9:16.**

„Umila viață de păstor a lui Moise fusese mult mai pașnică și mai fericită decât poziția lui actuală, de conducător al acelei mari adunări de spirite turbulente. Totuși, Moise nu a îndrăznit să aleagă. În locul unui toiag de păstor, i-a fost dat un toiag de putere, pe care el nu-l putea lăsa din mână până când nu avea să-l elibereze Dumnezeu.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 420.

4. DORIND CONTROLUL

a. Cine era Core? Numeri 16:1; Exodul 6:18,20.

„Core, spiritul conducător în această mișcare [de ueltime minuțioasă] era un levit din familia lui Chehat, și un văr al lui Moise; el era un om capabil și cu influență.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 401.

b. În timp ce deținea o poziție înaltă în guvernarea lui Israel, ce poziție adițională mai dorea Core? Numeri 16:8-10.

„Deși a fost rânduit la serviciul tabernacolului, el ajunsese nemulțumit cu poziția sa și aspira la demnitatea preoției.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 401

„Domnul știa faptul că Core avea o inimă răzvrătită și că lucra în taină împotriva lui Moise în adunarea lui Israel, deși rebeliunea lui nu se dezvoltase încă... Core nu era mulțumit cu poziția sa. El era legat de serviciul tabernacolului, totuși dorea să fie înălțat la preoție. Dumnezeu îl rânduisese pe Moise ca guvernator șef și preoția i-a fost dată lui Aaron și fiilor săi. Core s-a hotărât să-l oblige pe Moise să schimbe ordinea lucrurilor, și prin aceasta el ar fi fost ridicat la demnitatea preoției. Pentru a fi mai sigur de îndeplinirea scopului său, el i-a atras pe Datan și Abiram, descendenții lui Ruben, în răzvrătirea lui.” – *The Spirit of Prophecy, vol.1*, pg. 296.

c. Cum ajunge cineva la o asemenea poziție de răzvrătire? Proverbele 16:18; 27:4; 1 Timotei 6:4.

„Core și tovarășii lui de conspirație erau oameni care fuseseră favorizați cu manifestări speciale ale puterii și măreției lui Dumnezeu. Ei erau din numărul acelor care au mers cu Moise pe munte și au privit slava divină. Însă de atunci a survenit o schimbare. O ispită, mică la început, fusese nutrită și întărită pe măsură ce a fost încurajată, până când mințile au ajuns controlate de Satan, și ei s-au aventurat în lucrarea lor de nemulțumire. Pretinzând un mare interes pentru prosperitatea poporului, ei și-au șoptit mai întâi nemulțumirea unul altuia și apoi bărbaților conducători din Israel. Insinuările lor erau primite cu atâta favoare încât ei s-au aventurat și mai departe și în cele din urmă s-au crezut a fi motivați de zel față de Dumnezeu.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 403.

5. NECHIBZUINȚĂ ȘI MAI MARE ATUNCI CÂND AU EXISTAT AVERTISMENTE

a. Explicați răscoala lui Core. Numeri 16:1-3.

„A fost formată o conspirație profundă, ca rezultat al unei hotărâri de a dărâma autoritatea conducătorilor rânduiți de Însuși Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 401.

„Gelozia dăduse naștere invidiei, și invidia răzvrătirii. [Core, Datan și Abiram] discutaseră chestiunea dreptului lui Moise la o autoritate și onoare atât de mare, până când au ajuns să-l privească drept ocupând o poziție foarte vrednică de invidiat, pe care oricare dintre ei ar fi putut-o ocupa la fel de bine ca și el. Și ei s-au amăgit pe ei înșiși, și unul pe celălalt, să creadă că Moise și Aaron își asumaseră ei înșiși pozițiile pe care le dețineau.” – *Ibid.*, pg. 403.

b. Cum Se referă Dumnezeu la răzvrătire? 1 Samuel 15:22,23. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de acei din poziții cu răspundere? Evrei 13:5,17 (u.p.)

„Este cu greu posibil pentru oameni să-I aducă lui Dumnezeu o insultă mai mare decât aceea de a disprețui și respinge uneltele pe care El dorește să le folosească pentru mântuirea lor. Israelii nu doar că făcuseră aceasta, însă urmăreau să-i omoare atât pe Moise, cât și pe Aaron.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 408.

c. Cum ne pregătește Dumnezeu pentru a face față ispitei? 1 Corinteni 10:11,13; Ioan 15:22. Ce eveniment a îngăduit Dumnezeu pentru a-l avertiza pe Israel? Numeri 12:1-16.

„Acela care citește tainele tuturor inimilor a cunoscut scopurile lui Core și ale tovarășilor lui și a dat poporului Său asemenea avertismente și instrucțiuni, încât să-i facă în stare să scape de înșelăciunile acestor oameni complotiști. Ei văzuseră judecata lui Dumnezeu căzând asupra Mariei din pricina geloziei și plângerilor ei împotriva lui Moise.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 402.

d. Incitase Moise o atitudine răzvrătită a poporului printr-o conducere poruncitoare și arogantă? Numeri 12:3.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. A mai fost restaurat în poporul lui Dumnezeu chivotul luat pe timpul captivității babiloniene – și dacă da, în ce sens?
- b. Când Dumnezeu îi pune pe oameni într-un rol de conducere în biserica Sa, când sunt ei liberi să părăsească aceste responsabilități?
- c. În calitate de rude ale lui Moise și Aaron, după ce posturi tânjeau Core, Datan și Abiram?
- d. Care este adevăratul act sau procesul răzvrătirii?
- e. Ce fel de conducător era Moise?

„Cei nemulțumiți spuneau că [Moise și Aaron] se înălțaseră mai presus de adunarea Domnului, luând asupra lor preoția și guvernarea, însă casa lor nu era îndreptățită la vreo distincție mai presus de altele în Israel; ei nu erau mai sfinți decât poporul și ar fi trebuit să le fie suficient să fie la un nivel cu frații lor.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 403.

„În răscoala lui Core se vede într-un cadru mai restrâns lucrarea aceluiși spirit care a condus la răzvrătirea lui Satan în cer. Mândria și ambiția au fost cele care l-au mânat pe Lucifer să se plângă de guvernarea lui Dumnezeu și să caute să răstoarne ordinea care fusese stabilită în cer. De la căderea lui a fost ținta lui să imprime același spirit de invidie și nemulțumire, aceeași ambiție după poziție și onoare, în mințile oamenilor. El a lucrat astfel asupra minților lui Core, Datan și Abiram, pentru a le stârni dorința după înălțare de sine și a trezi invidia, neîncrederea și răzvrătirea. Satan i-a făcut să-L respingă pe Dumnezeu ca și conducător al lor, respingându-i pe oamenii lăsați de Dumnezeu. Totuși, în timp ce în murmurarea lor împotriva lui Moise și Aaron ei au hulit pe Dumnezeu, ei au fost atât de amăgiți, încât să se considere neprihăniți și să-i privească pe acei care le mustrasera păcatele cu credințioșie ca fiind mânați de Satan.” – *Ibid.*, pg. 403.

„Toată răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu se datorează direct influențelor satanice. Acei care s-au răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu au intrat într-o alianță cu arhiapostatul și el își va exercita puterea și viclenia pentru a le captiva simțurile și a le induce în eroare înțelegerea. El va face ca totul să apară într-o lumină falsă.” – *Ibid.*, pg. 656.

„Chiar din copilăria acestei lumi, Dumnezeu a fost cu copiii Săi ascultători. Trebuie să arătăm că avem încredere în Dumnezeu și să dovedim lumii că ne putem încrede în El deoarece credem în El. Cuvântul Său ne este dat, că nu va veni nici o ispită asupra noastră, ci că ne va fi dat ajutor pentru a ne susține.” – *The Review and Herald*, 15 aprilie 1890.

Conducere cu mustrare

„Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar Domnul cântărește spiritele.” (Proverbele 16:2).

„Pentru acei care sunt greșiți și merită mustrare, nu există nimic mai plăcut decât a primi compătimire și laudă.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 403.

Recomandare pentru studiu: *Testimonies*, vol. 4, pg. 234-247.

Duminică

5 octombrie

1. O RĂZVRĂTIRE PERSISTENTĂ

a. **Cum a răspuns Moise răzvrătirii pe care Core a incitat-o împotriva lui – dar mai presus de toate, împotriva lui Dumnezeu? Numeri 16:4-7.**

b. **Cum au petrecut israeliții noaptea suplimentară ce le-a fost acordată pentru a-și reconsidera atitudinea? Numeri 16:12.**

„[Israelii] nu au înțeles nevoia de a căuta iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul lor teribil. Acea noapte de încercare nu a fost petrecută în căință și mărturisire, ci în născocirea unor modalități de a se împotrivi dovezilor care îi arătau a fi cei mai mari păcătoși. Ei cultivau totuși ură față de oamenii rânduiți de Dumnezeu și se uneau pentru a se împotrivi autorității lor. Satan era la îndemână pentru a le perverti judecata și a-i conduce orbește spre nimicire.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 409.

c. **Cum se considerau cei implicați în răzvrătire? Numeri 16:2,3.**

„Învinuirea că murmurările poporului aduseră asupra lor mânia lui Dumnezeu a fost declarată a fi o greșală. [Conspiratorii] au spus că adunarea nu era greșită, întrucât nu cerea nimic mai mult decât drepturile sale; dar că Moise era un conducător poruncitor și arogant; că el mustrase poporul ca fiind păcătos, în timp ce ei erau un popor sfânt și Domnul era în mijlocul lor.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 404.

2. AUTOAMĂGIȚI

a. Ce principiu a călcat Core? Luca 14:8-11; Apocalipsa 3:17.

„Core cultivase invidia și răzvrătirea sa până când a ajuns autoamăgit și a crezut cu adevărat că adunarea era un popor foarte neprihănit și că Moise era un conducător tiranic, care se ocupa în continuu de necesitatea ca adunarea să fie sfântă, în timp ce acest lucru nu era necesar, deoarece ei erau sfinți.” – *C.B. V.T.*, pg. 64.

b. Ce greșală au făcut răsculații din moment ce cunoșteau deja legea lui Dumnezeu? 2 Corinteni 10:12.

„[Core și tovarășii săi] măguliseră poporul în general să creadă că aveau dreptate și că toate necazurile lor proveneau de la conducătorul lor Moise, care le reamintea în continuu de păcatele lor. Poporul credea că dacă Core i-ar putea conduce și încuraja și s-ar ocupa cu faptele lor drepte în loc de a le reaminti greșelile lor, ei ar avea o călătorie foarte pașnică și prosperă și, fără îndoială că el nu-i va conduce înainte și înapoi în pustie, ci în Țara Făgăduire. Ei au spus că Moise a fost acela care le-a spus că nu puteau intra în țară și că Domnul nu spusese astfel.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pg. 300.

c. Care a fost întotdeauna o sursă de necaz a poporului în chestiuni similare cu cele pe care le ridicaseră Core, Datan și Abiram? 1 Regi 22:5-8.

„Core a revizuit istoria călătoriilor [adunării] prin pustie, unde au fost aduși în locuri strâmte și mulți au pierit din pricina murmurării și a neascultării. Ascultătorii Săi au crezut că au văzut clar că necazurile lor ar fi putut fi împiedicate dacă Moise ar fi urmat un curs diferit. Ei au hotărât că toate dezastrele lor i se datorau lui și că excluderea lor din Canaan era consecința proastei conduceri a lui Moise și Aaron; că dacă ar fi fost Core conducătorul lor și i-ar fi încurajat ocupându-se cu faptele bune, în loc de a le mostra păcatele, ei ar fi avut o călătorie foarte prosperă și liniștită; în loc de a călători înapoi și încolo prin pustie, ei ar fi mers direct în Țara Făgăduire.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 404.

3. ORBIRE AUTOPROVOCATĂ

- a. **Dintre toate amăgirile din lupta creștină, care este cea mai rea?**
Proverbele 3:7; 12:15; 16:2; 21:2.
-

„[Israelii] fuseseră măguliți de către Core și tovarășii săi până când s-au crezut a fi oameni foarte buni și că Moise îi nedreptățise și comisese abuzuri împotriva lor. Dacă ar fi recunoscut faptul că Core și tovarășii săi erau greșiți și că Moise avea dreptate, atunci ar fi fost siliți să primească drept cuvânt al lui Dumnezeu sentința că ei trebuia să moară în pustie. Ei nu au vrut să se supună la aceasta și au încercat să creadă că Moise îi amăgise. Ei cultivaseră cu drag speranța că o nouă ordine a lucrurilor era pe cale de a fi întemeiată, în care lauda avea să fie înlocuiască cu muștrarea și comoditatea, teama și lupta. Bărbații care au pierit vorbiseră cuvinte măgulitoare și pretinseseră a avea un mare interes și o mare iubire pentru ei, și poporul a tras concluzia că Core și tovarășii săi trebuie să fi fost oameni buni, și că Moise, prin anumite mijloace, fusese cauza nimicirii lor.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 408.

- b. **Pentru a-i convinge de o minciună, ce a trebuit să-și închipuie poporul cu privire la țara Egiptului? Numeri 16:12,13.**
-

„[Rebelii] îl acuzau pe Moise că ar fi cauza neintrării lor în Țara Făgăduită. Ei au spus că Dumnezeu nu procedase cu ei astfel. El nu spusese că ei ar fi trebuit să moară în pustie. Ei nu aveau să creadă niciodată că El spusese aceasta; ci că Moise spusese asta, nu Domnul; și că a fost aranjat de către Moise să nu-i ducă niciodată în țara Canaanului. Ei au vorbit despre scoaterea lor de către el dintr-o țară în care curgea lapte și miere. În răzvrătirea lor oarbă, ei și-au uitat suferințele lor din țara Egiptului și plăgile devastatoare aduse asupra țării aceleia. Dar acum îl acuzau pe Moise că i-a adus dintr-o țară bună, pentru a-i omori în pustie, pentru a se îmbogăți cu bunurile lor. Ei l-au întrebat pe Moise cu obraznicie, dacă credea că nimeni din toată oștirea lui Israel nu era suficient de înțelept pentru a-i înțelege motivele, și ... că i-a condus cum i-a plăcut, ca pe orbi, uneori spre Canaan, iar apoi iarăși înapoi spre Marea Roșie și Egipt. Aceste cuvinte le-au spus înaintea adunării, și au refuzat categoric să mai recunoască în continuare autoritatea lui Moise și Aaron.” – *Spiritul Profeției*, vol. 1, pg. 298, 299.

4. CONFRUNTAREA

- a. **Cine a strâns întreaga adunare pentru evenimentul decisiv care avea să stabilească adevărata conducere? Numeri 16:14-19. Descrieți atitudinile în contrast.**
-

„Era evident că simpatiile poporului erau pentru partea nemulțumită; dar Moise n-a făcut nici un efort de dezvinovățire. El a apelat în mod solemn la Dumnezeu, în prezența adunării, ca martor al purității motivelor sale și a justeții conduitei sale, și L-a implorat să fie judecătorul său...

Nu Moise a fost acel care a adunat adunarea să vadă înfrângerea lui Core și a tovarășilor săi, ci răzvrățiții, în încumetarea lor oarbă, îi convocaseră pe toți pentru a fi martori ai biruinței lor. O mare parte din adunare s-a alăturat pe față lui Core, ale cărui speranțe erau înalte cu privire la câștigarea disputei sale împotriva lui Aaron.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 406.

- b. **Deși încurajați la început de către solidaritatea între majoritatea conducătorilor Israeliti, de ce s-a creat o diviziune între conducerea subversivă și adunare? Numeri 16:20-27.**
-

„Principalii rebeli s-au văzut abandonăți de către acei pe care-i amăgiseră, dar încăpățânarea lor era nezguduită. Ei stăteau cu familiile lor în ușa corturilor lor, sfidând avertismentul divin.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 407.

- c. **Prin ce eveniment miraculos a descoperit Dumnezeu că acești apostatați erau hotărâți să sfideze voința Lui? Numeri 16:28-35.**
-

„Satan i-a făcut [pe rebeli] să-L respingă pe Dumnezeu ca și conducător al lor, respingându-i pe oamenii lăsați de Dumnezeu. Totuși, în timp ce în murmurarea lor împotriva lui Moise și Aaron ei L-au hulit pe Dumnezeu, ei au fost atât de amăgiți încât să se creadă neprihăniți, și să-i privească pe acei care le muștraseră păcatele cu credințioșie ca fiind mânați de către Satan.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 410.

„Dumnezeu dăduse dovezi copleșitoare că El îl conducea pe Israel. Dar Core și tovarășii săi au respins lumina până când au ajuns atât de orbiți, încât cele mai izbitoare manifestări ale puterii Sale nu au fost suficiente pentru a-i convinge; ei le-au pus pe toate pe seama agenților omenești sau satanici... Acest act le-a pecetluit osânda. Ei săvârșiseră păcatul împotriva Duhului Sfânt.” – *The Review and Herald*, 12 noiembrie 1903.

5. ADEVĂRATA CONDUCERE

a. De unde știm că nu toți copiii lui Core l-au sprijinit în răzvrătirea lui? 1 Cronici 6:28, 33-38;

b. Ce lecție trebuia s-o păstreze Israel în memorie ca rezultat al acestei experiențe? Numeri 16:36-40.

c. În loc de a-și petrece noaptea în pocăință, ce spirit a manifestat întregul Israel după pedepsirea rebelilor? Numeri 16:44-50.

„Același lucru a fost făcut de către popor, care în ziua de după nimicirea oamenilor care i-au amăgit, a îndrăznit să atribuie judecățile Sale lui Satan, declarând că prin puterea celui rău, Moise și Aaron provocaseră moartea bărbaților buni și sfinți.” – *The Review and Herald*, 12 noiembrie 1903.

d. Cum și-au manifestat Moise și Aaron adevăratul lor spirit de conducători, când plaga a început să nimicească restul participanților la răzvrătire? Numeri 16:44-50.

„Vina păcatului nu zăcea asupra lui Moise și de aceea el nu s-a temut și nu s-a grăbit să plece și să lase adunarea să piară. Moise a zăbovit în această criză teribilă, manifestând adevăratul interes de păstor pentru turma din grija lui. El a pledat ca mânia lui Dumnezeu să nu nimicească pe de-a întregul poporul ales de El. Prin mijlocirea lui, el a oprit brațul răzbunării, pentru ca să nu se pună un capăt înspăimântător neascultătorului și răzvrătitului Israel.

Dar solul mâniei pornise; plaga își făcea lucrarea ei mortală. La porunca fratelui său, Aaron a luat cădelnița și s-a grăbit în mijlocul adunării ,ca să facă ispășire pentru ei.’ „Și el a stat între vii și morți.’ Când fumul tămâiei se ridica, rugăciunile lui Moise în tabernacol se ridicau la Dumnezeu; și plaga a fost oprită; dar aceasta nu înainte ca paisprezece mii din Israel să rămână morți, ca dovadă a vinei murmurării și a răzvrătirii.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 409.

ÎNTREBĂRI DE RECAPITULARE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Ce fel de amăgire se dovedește a fi cel mai mare pericol pentru credincioși?
- b. Asemenea gândirii moderne predominante, care a fost noua metodă de lucru pe care oamenii o așteptau să fie stabilită în noua ordine de către Core?
- c. În ce măsură a condus autoamăgirea poporul în amintirea țării Egiptului?
- d. Cum arată experiența lui Core faptul că copiii nu urmează neapărat pe urmele pașilor părinților lor?
- e. Ce putem învăța din experiența lui Moise și Aaron în timpul când plaga era la culme?

„Evreii nu erau dispuși să se supună indicațiilor și restricțiilor Domnului. Ei erau neliniștiți sub înfrânare, și nu erau dispuși să primească mustrare. Acesta a fost secretul murmurării lor împotriva lui Moise. Dacă ar fi fost lăsați liberi să procedeze după cum le plăcea, ar fi fost mai puține plângeri împotriva conducătorului lor. În toată istoria bisericii, servii lui Dumnezeu au avut de întâmpinat același spirit.” – *Patriarhi și Profeti*, pg. 411.

„Nu există nimic ce să placă oamenilor mai mult decât a fi lăudați și flatați atunci când sunt în întuneric și nedreptate și merită mustrare. Core a câștigat urechile oamenilor, și apoi simpatiile lor, prin faptul că l-a prezentat pe Moise ca pe un conducător poruncitor. El a spus că acesta era prea aspru, prea minuțios și prea dictatorial și că el muștra poporul ca și când aceștia ar fi fost păcătoși, în timp ce ei erau un popor sfânt, sfințit pentru Domnul și Domnul era între ei. Core a evocat întâmplările din experiența lor în călătoriile lor prin pustie, unde fuseseră aduși în locuri strâmte și unde mulți dintre ei muriseră din pricina murmurării și neascultării, și cu simțurile lor pervertite credeau că văd foarte clar că tot necazul ar fi putut fi evitat dacă Moise ar fi urmat o altă cale.

El era prea inflexibil, prea minuțios și ei au hotărât că toate nenorocirile lor din pustie i se datorau lui. Core, spiritul conducător, pretindea a avea o mare înțelepciune în discernerea adevăratului motiv pentru încercările și problemele lor.” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 340.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o similitudine izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile purtării lui Dumnezeu cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante din prezent își au paralela în acelea ale trecutului și experiența bisericii din veacurile trecute are lecții de mare valoare pentru timpul nostru.” – *Marea luptă*, pg. 263.

Un toiag înmugurit cu migdale

„Domnul i-a zis lui Moise: Adu toiagul lui Aaron înaintea mărturiei ca să fie ținut ca un semn împotriva celor răzvrățiți; și vei lua murmurele lor de la Mine, ca să nu moară” (Numeri 17:10).

„Dumnezeu a coborât îndurător pentru a da oștirii lui Israel o altă dovadă, una menită să le corecteze judecata pervertită.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pg. 305.

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, pg. 406-413.

Duminică

12 octombrie

1. FIECARE CONDUCĂTOR CU UN TOIAG

a. În timpurile Vechiului Testament, pentru ce era toiagul un simbol? Psalmii 110:2; Isaia 11:1-4; Ieremia 51:19.

b. În condițiile în care fiecare conducător din Israel trebuia să prezinte un toiag, în ce fel a identificat Dumnezeu în mod specific conducerea lui Aaron? Numeri 17:1-4, 6, 7.

„Prin îndrumare divină, fiecare seminție a pregătit un toiag și a scris pe el numele seminției. Numele lui Aaron era pe cel al lui Levi. Toiegele au fost puse în tabernacol, înaintea mărturiei.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 410.

c. Ce minune specifică trebuia să-l identifice pe reprezentantul ales de Dumnezeu pentru profeție și care era menirea acestei minuni? Numeri 17:5, 8, 9.

2. UN MEMORIAL SIMBOLIC ȘI PROFETIE

a. Cum a fost confirmată preoția lui Aaron ca amintire pentru generațiile viitoare? Numeri 17:10-13.

„[Făcând ca toiagul lui Aaron să înmugurească și să rodească migdale], Dumnezeu ... a făcut o minune care a fost suficientă pentru a aduce la tăcere plângerile israeliților și care urma să fie o mărturie permanentă cu privire la faptul că Dumnezeu pusese preoția asupra lui Aaron. Toate schimbările remarcabile în toiag au avut loc într-o noapte, pentru a-i convinge că Dumnezeu făcuse o distincție clară între Aaron și restul copiilor lui Israel. După această minune a puterii divine, autoritatea preoției nu a mai fost pusă la îndoială. Acest toiag minunat a fost păstrat pentru a fi arătat în mod frecvent oamenilor, pentru a le reaminti de trecut, pentru a-i împiedica de la a murmură și a mai pune vreodată la îndoială cui îi aparținea de drept preoția.

După ce copiii lui Israel au fost pe deplin convinși de greșeala lor în acuzarea pe nedrept a lui Moise și Aaron, așa cum făcuseră, ei au văzut fosta lor răzvrătire în adevărata ei lumină și s-au înspăimântat. Ei ,i-au vorbit lui Moise, zicând: Iată că murim, pierim; pierim cu toții' (Numeri 17:12). În cele din urmă ei sunt nevoiți să creadă adevărul nebinevenit că soarta lor era aceea de a muri în pustie. După ce au crezut că a fost într-adevăr Domnul acela care le spusese că nu vor intra în țara făgăduită, ci vor muri, ei au recunoscut că Moise și Aaron aveau dreptate și că ei păcătuiseră împotriva Domnului, răzvrătindu-se împotriva autorității lor. Ei au mărturisit de asemenea faptul că Core și cei care pieriseră împreună cu el, erau păcătoși împotriva Domnului și că suferiseră pe bună dreptate mânia lui.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, pg. 305, 306.

b. Cine este Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc? Evrei 8:1-5; 9:3,4.

„Marele păstor, privește în jos din sanctuarul ceresc asupra oilor pășunii Lui.” – *Fundamentele educației creștine*, pg. 279.

„Acum este timpul când Domnul testează caracterul, cântărind valoarea morală în cântarul sanctuarului. O, să căutăm aurul curățit în foc, să căutăm haina albă a neprihănirii lui Hristos, pentru ca să nu ni se vadă rușinea goliciunii noastre și să ne ungem ochii cu alifia cerească pentru ochi, pentru ca să putem deosebi lucrarea lui Dumnezeu.” – *The Review and Herald*, 28 iulie 1891.

3. O LUCRARE DE PREGĂTIRE

- a. **Ce lucrare a fost făcută de către Ioan Botezătorul înainte de prima venire a lui Hristos? Matei 3:2; Ioan 3:27-30.**
-

„În acest veac, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, trebuie să fie făcută o lucrare asemenea celei a lui Ioan. Dumnezeu cheamă oameni care vor pregăti un popor să stea în marea zi a Domnului. Solia care preceda lucrarea publică a lui Hristos a fost: ‚Pocăiți-vă, vameșilor și păcătoșilor; pocăiți-vă fariseilor și saducheilor; pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape’ (Matei 3:2). Ca popor care credem în venirea lui Hristos în curând, avem de dus o solie: ‚Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău’ (Amos 4:12). Solia noastră trebuie să fie la fel de directă cum a fost solia lui Ioan. El i-a mustrat pe împărați pentru nelegiuirea lor. În ciuda faptului că viața lui a fost pusă în pericol, el n-a ezitat să proclame cuvântul lui Dumnezeu. Și lucrarea noastră în acest veac trebuie să fie făcută cu aceeași credincioșie.” – *Testimonies*, vol.8, pg. 262.

- b. **Ce lucrare trebuie făcută în aceste zile de încheiere a istoriei pământului? Isaia 58:1; Amos 4:12.**
-

„Fără argumente elaborate sau teorii subtile, Ioan și-a declarat mesajul. Surprinzător și sever, totuși plin de speranță, glasul său a fost auzit din pustie: ‚Pocăiți-vă căci împărăția cerurilor este aproape’ (Matei 3:2). Cu o nouă putere ciudată, ea a mișcat oamenii. Întreaga națiune a fost mișcată. Mulțimi s-au îngămădit în pustie...

Pentru a da o asemenea solie ca cea a lui Ioan, trebuie să avem o experiență spirituală ca a lui. Aceeași lucrare trebuie făcută în noi. Trebuie să-L privim pe Dumnezeu, și privindu-L, să pierdem eul din vedere.

„Ioan avea din fire greșelile și slăbiciunile obișnuite omenirii; dar atingeria iubirii divine îl transformase. Când, după începerea lucrării lui Isus, ucenicii lui Ioan au venit la el cu plângerea că toți oamenii Îl urmau pe noul Învățător, Ioan a arătat cât de clar înțelegea relația sa cu Mesia, și cât de bucurat îi spunea bun venit Unuia pentru care pregătise calea.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 46-48.

4. EXPERIENȚĂ PERSONALĂ

- a. **Ce fel de experiență trebuie să avem pentru a putea da o solie bine definită, la fel ca Ioan Botezătorul? Isaia 57:15; Ioan 1:29.**
-

„Ioan se ridicase la înălțimea tăgăduirii de sine. El nu a căutat să-i atragă pe oameni la sine, ci să le înalțe gândurile tot mai sus, până când ele aveau să se oprească asupra Mielului lui Dumnezeu. El însuși a fost doar un glas, un strigăt în pustie. Acum el a acceptat cu bucurie liniștea și obscuritatea, pentru ca ochii tuturor să poată fi îndreptați spre Lumina vieții.

Acei care sunt credincioși chemării lor ca soli ai lui Dumnezeu nu vor căuta onoare pentru sine. Iubirea de eu va fi înghițită de iubirea pentru Hristos. Ei vor recunoaște că este lucrarea lor aceea de a proclama, asemenea lui Ioan Botezătorul: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29). Ei Îl vor înălța pe Isus și cu El omenirea va fi înălțată și ea.” – *Testimonies*, vol. 8, pg. 263.

- b. **Cum a manifestat Ioan tăgăduire de sine când a auzit că mulți dintre urmașii săi merseseră după Isus? Ioan 3:22-30.**
-

„Sufletul profetului [Ioan] s-a golit de sine și a fost umplut de lumina divină. În cuvinte care erau aproape perechea cuvintelor lui Hristos Însuși, el a dat mărturie cu privire la slava Mântuitorului. ‚Cel ce vine de sus’, zicea el, ‚este deasupra tuturor: cel ce este de pe pământ este pământesc și vorbește lucrurile de pe pământ; Acela care vine din cer este mai presus de toți... Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu: căci Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură’ (Ioan 3:31, 34).

„Urmașii lui Hristos urmează să aibă parte de această slavă a lui Hristos. Mântuitorul putea să spună: ‚Eu nu caut voia Mea proprie, ci voia Tatălui, care M-a trimis’ (Ioan 5:30). ‚Și’, a spus Ioan, ‚Tatăl nu-I dă Duhul cu măsură’. Tot astfel este cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi din lumina cerului doar când suntem dispuși să fim goliți de eu. Putem discerne caracterul lui Dumnezeu și să-L acceptăm pe Hristos prin credință, doar când acceptăm să aducem fiecare gând în supunere față de Hristos. Tuturor aceluia care fac aceasta, Duhul Sfânt le este dat fără măsură. În Hristos ‚locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Și voi sunteți întregi în El’ (Coloseni 2:9,10).” – *Testimonies*, vol. 8, pg. 263-264.

5. CORE MODERNI

- a. **Deși profetia indică faptul că oameni asemenea lui Core vor exista în ultimele zile, ce caută Dumnezeu de la adevărații Săi străjeri? 2 Timotei 4:1-4.**

„[2 Timotei 4:3,4 citat.] Apostolul [Pavel] nu se referă aici la acei care sunt nereligioși pe față, ci la pretinșii creștini care se ghidează după înclinație și devin astfel robiți de eu. Unii ca aceștia sunt dispuși să asculte doar de acele învățături care nu le mustră păcatele și care nu le osândesc umblarea lor iubitoare de plăceri. Ei sunt ofenșați de cuvintele clare ale servilor credincioși ai lui Hristos și aleg învățători care îi laudă și îi măgulesc. Și între pretinșii predicatori sunt unii care predică părerile oamenilor în locul cuvântului lui Dumnezeu. Necredincioși încredințării lor, ei îi abat pe acei care privesc spre ei pentru îndrumare spirituală.” – *Istoria faptele apostolilor*, pg. 394.

- b. **Dând mustrarea necesară, cu ce fel de împotrivire s-au confruntat atât Isus, cât și apostolii? Ioan 8:40; 2 Petru 2:1-3; Iuda 11. Cum este aceasta astăzi în legătură cu Spiritul Profeteției? Apocalipsa 12:17; 19:10.**

„[Pavel] a fost pus pentru apărarea bisericii. El trebuia să vegheze pentru suflute ca unul care urma să dea socoteală lui Dumnezeu și să nu observe el rapoartele cu privire la starea de anarhie și disensiune? Cu siguranță; și mustrarea pe care le-a trimis-o a fost scrisă în la fel de mare măsură sub inspirația Duhului lui Dumnezeu, cum au fost toate epistolele sale. Dar când au venit aceste mustrări, unii nu au vrut să se corecteze. Ei au luat poziția că Dumnezeu nu le vorbise prin Pavel, că el le dăduse doar părerea lui ca om și ei priveau propria lor judecată ca fiind la fel de bună ca aceea a lui Pavel.

La fel este cu mulți din poporul nostru care s-au abătut de la vechile pietre de hotar și care au urmat propriei lor judecăți. Ce ușurare mare ar fi pentru unii ca aceștia dacă și-ar putea aduce la tăcere conștiința cu crezul că lucrarea mea nu este de la Dumnezeu. Dar necredința voastră nu va schimba datele problemei. Voi sunteți deficitari în caracter, în experiență morală și religioasă. Închideți-vă ochii față de fapte dacă doriți, dar aceasta nu vă face nici măcar cu o părticică mai desăvârșiți. Singurul remediu este acela de a fi spălați în sângele Mielului.

Dacă veți căuta să abateți sfatul lui Dumnezeu pentru a vi se potrivi vouă, dacă slăbiți încrederea poporului lui Dumnezeu în mărturiile pe care El li le-a trimis, voi vă răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu cu aceeași siguranță ca și Core, Datan și Abiram.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 63.

ÎNTREBĂRI DE RCAPITULARE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Cum a rezolvat Dumnezeu în mod miraculos disputa cu privire la conducerea în biserică?
- b. Unde a fost pus toiajul lui Aaron, ca amintire pentru generațiile viitoare?
- c. În spiritul lui Ilie și Ioan Botezătorul, ce lucrarea trebuie făcută înainte de venirea lui Hristos?
- d. Descrieți caracterul solilor pe care Dumnezeu dorește să-i folosească în aceste ultime zile dificile?
- e. Care este astăzi cea mai clară manifestare a conducerii lui Core?

„Cele mai bune eforturi ale celui mai blând om de pe pământ nu putea să stingă nesupunerea [iudeilor]. Interesul neegoist al lui Moise a fost răsplătit cu gelozie, suspiciune și calomnie. Viața lui umilă de păstor era mult mai pașnică și fericită decât poziția lui prezentă ca pastor al acelei mari adunări de spirite turbulente. Geloziile lor lipsite de rațiune erau mai greu de ținut în frâu decât lupii sălbatici ai pustiei. Dar Moise n-a îndrăznit să-și aleagă propria lui cale și să facă așa cum i-ar fi plăcut. El a lăsat toiajul de păstor la porunca lui Dumnezeu și a primit în locul său un toiaj de putere. El nu a îndrăznit să lase jos acest sceptru și să se retragă din poziția lui până când Dumnezeu avea să-l elibereze.” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 337.

„Predicatorii evangheliei fac uneori mult rău prin permiterea ca îngăduința față de cei rătăcitori să degeneze în tolerarea păcatelor și participarea la ele. Astfel ei sunt conduși să scuze și să minimalizeze ceea ce Dumnezeu condamnă și după o vreme ei devin atât de orbiți încât să-i laude chiar pe acei pe care Dumnezeu le poruncește să-i mustre. Acela care și-a tocit percepțiile spirituale prin îngăduință spirituală față de cei pe care Dumnezeu îi condamnă, vor comite curând un păcate mai mare prin severitate și asprime față de cei pe care Dumnezeu îi aprobă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 594.

„Nu poate fi dată nici o dovadă mai puternică cu privire la puterea amăgitoare a lui Satan decât că mulți care sunt astfel conduși de el se amăgesc singuri crezând că se află în serviciul lui Dumnezeu. Când Core, Datan și Abiram s-au răzvrătit împotriva autorității lui Moise, ei credeau că se împotrivesc doar unui conducător omenesc, unui om ca ei, și au ajuns să creadă că făceau un serviciu lui Dumnezeu. Dar respingând unealta aleasă de Dumnezeu, ei L-au respins pe Hristos; ei au insultat Duhul lui Dumnezeu. Tot astfel, în zilele lui Hristos, cărturarii și bătrânii care mărturiseau un mare zel pentru onoarea lui Dumnezeu, L-au răstignit pe Fiul Său. Același spirit există încă în inimile acelor care au pornit să-și urmeze propria lor dorință în opoziție față de voia lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 657.

Organizarea preoției după rânduiala lui Melhisedec

„Noi avem [o nădejde] ca ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut ‚Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.’ ”(Evrei 6:19,20)

„Melhisedec nu era Hristos, dar era glasul lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui.” *Selected Messages, bk. 1, pg. 409.*

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii, pg. 336-341. (cap. 45)*

Duminică

19 octombrie

1. A FI CA CELELALTE NAȚIUNI

a. Cum a schimbat Israel sistemul lui Dumnezeu de ordine de la conducerea preoților și judecătorilor? 1 Samuel 8:4-9.

„Profetul [Samuel] a fost muștrat pentru că s-a întristat din pricina purtării poporului față de el. Ei nu manifestaseră lipsă de respect față de el, ci față de autoritatea lui Dumnezeu, care rânduise conducătorii poporului Său. Acei care disprețuiesc și resping servul credincios al lui Dumnezeu arată nemulțumire, nu doar pentru om, ci pentru Stăpânul care l-a trimis. Cuvintele lui Dumnezeu, muștrările și sfatul său sunt cele desconsiderate; autoritatea Sa este respinsă.

Zilele celei mai mari prosperități a lui Israel fuseseră acelea în care ei L-au recunoscut pe Iehova drept Împărat al lor – când legile și guvernarea pe care El o stabilise au fost considerate superioare acelor a tuturor celorlalte națiuni. Moise declarase lui Israel cu privire la poruncile Domnului: ‚Aceasta este înțelepciunea și priceperea voastră înaintea națiunilor, care vor auzi toate aceste legi și vor zice: Cu adevărat această mare națiune este un popor înțelept și priceput’ (Deuteronomul 4:6). Dar prin îndepărtarea de legea lui Dumnezeu, evreii eșuaseră în a deveni poporul pe care Dumnezeu dorea să-l formeze din ei și atunci toate relele care au fost rezultatul propriului lor păcat și a nehibzuiței lor, ei le-au pus pe seama guvernării lui Dumnezeu. Atât de complet au devenit orbiți de păcat.” – *Patriarhi și profeți, pg. 625.*

2. NEBUNIA OMULUI ȘI ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU

a. De ce a îngăduit Dumnezeu ca Israel să aibă un rege? Osea 13:11.

„Prin profeții Săi, Domnul prezisese că Israel avea să fie guvernat de un rege; dar aceasta nu înseamnă că această modalitate de guvernare era cea mai bună pentru ei sau după voința Lui. El a îngăduit ca poporul să urmeze propriile sale înclinații, deoarece refuzase să fie călăuzit de sfatul Său. Osea declară că Dumnezeu le-a dat un rege în mânia Sa (Osea 13:11). Când oamenii aleg să meargă pe propria lor cale, fără să caute sfat de la Dumnezeu, sau împotriva voinței Sale descoperite, El le satisface adesea dorința, pentru ca, prin experiența amară care urmează, ei să poată fi conduși a-și înțelege nebunia și să se căiască de păcatul lor. Mândria și înțelepciunea omenească se va dovedi un ghid periculos. Ceea ce inima dorește contrar voinței lui Dumnezeu va fi găsit în final ca fiind mai degrabă o cursă decât o binecuvântare.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să privească doar la El ca dătător al Legii și Sursă a puterii lor. Simțindu-și dependența de Dumnezeu, ei ar fi atrași în mod constant mai aproape de El. Ei ar deveni elevați și înnobilați, făcuți potriviți pentru înaltul destin la care El i-a chemat în calitate de popor ales al Său. Dar când un om a fost pus pe tron, aceasta ar avea tendința să abată mințile oamenilor de la Dumnezeu. Ei s-ar încrede și mai mult în puterea omenească și mai puțin în puterea divină, și greșelile împăratului i-ar conduce în păcat și ar despărți națiunea de Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 626.

b. Ce s-a întâmplat cu toiagul lui Aaron ca rezultat al noului sistem de organizație care urma modelul altor națiuni? 2 Cronici 5:10.

c. După care rânduială a preoției și-a început Isus lucrarea în sanctuarul ceresc? Evrei 6:19,20; 7:12,28. Cum a fost aceasta o împlinire a profeției? Psalmii 110:1-4; Evrei 9:11,12.

„Când Hristos și-a dat suflarea pe cruce, strigând cu glas tare: „S-a sfârșit”, lucrarea Lui a fost încheiată. Calea a fost deschisă, vâlul a fost rupt în două. Omul se putea apropia de Dumnezeu fără daruri de jertfă, fără serviciul preoților pământești. Hristos Însuși a fost preot în veac după rânduiala lui Melhisedec. Cerul era casa Lui. El a venit în această lume pentru a-L descoperi pe Tatăl.” – *The Signs of the Times*, 16 august 1899.

3. PREOȚIA ȘI TEMELIA

- a. Cum era preoția lui Melhisedec superioară celei levitice și de ce este acest lucru atât de semnificativ? Evrei 7:1-11, 22-24,27,28.

„[Hristos] este un adevărat mare preot, căci după ce a suferit umilința, ocară și rușinea, după ce a fost răstignit și îngropat, El a fost înviat din mormânt, triumfând asupra morții. El este preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” – *Manuscript Releases*, vol.12, pg. 398.

- b. În rânduiala preoției lui Melhisedec, mai sunt alți preoți asociați Marelui Preot? 1 Petru 2:5-9; 5:1-4.

- c. Care este temelia acestei biserici guvernate de preoția lui Melhisedec? Matei 16:13-19; 1 Corinteni 10:4; 3:11.

„Hristos este temelia oricărei biserici adevărate.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 147.

„În prezența lui Dumnezeu și a tuturor inteligențelor cerești, în prezența oștirii nevăzute a celui rău, Hristos Și-a întemeiat biserica pe Stânca cea vie. Acea stâncă este El însuși – propriul Său trup, rănit și zdrobit pentru noi. Împotriva bisericii zidită pe această temelie, porțile iadului nu vor izbuti.

Cât de slabă părea biserica atunci când Hristos a rostit aceste cuvinte! Era doar o mână de credincioși, împotriva cărora avea să fie îndreptată toată puterea demonilor și a oamenilor cei răi; totuși urmașii lui Hristos nu trebuia să se teamă. Zidiți pe Stânca puterii lor, ei nu puteau fi răsturnați.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 338.

- d. De ce era imposibil ca Petru să fie stânca? Matei 16:21-23.

„,Cheile împărăției cerurilor’ sunt cuvintele lui Hristos (Matei 16:19). Toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Sale și sunt incluse aici. Aceste cuvinte au putere de a deschide și a închide cerul...

Mântuitorul nu a încredințat lucrarea evangheliei lui Petru în mod individual. Într-un timp ulterior, repetând cuvintele care i-au fost spuse lui Petru, El le-a aplicat direct bisericii.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 338-339.

4. ADEVĂRUL CURAT, NEPERVERTIT

a. Pe ce este întemeiată biserica lui Hristos? Matei 16:16,17.

„[Matei 16:17 citat.] Adevărul pe care îl mărturisise Petru este temelia credinței creștinului.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 337.

b. Cum identifică cuvântul lui Dumnezeu Adevărul? Ioan 14:6.

„Hristos este sistemul complet al adevărului.” – *Selected Messages, bk. 3*, pg. 198.

c. Cu ce pericol trebuie să se confrunte acei care pretind a crede adevărul? 1 Ioan 3:3; 2:21; 2 Ioan 9-11.

„Acesta este pericolul căruia îi este expusă biserica în prezent – acela că invențiile oamenilor limitați să traseze calea exactă pe care să vină Duhul Sfânt. Deși nu vor să recunoască aceasta, unii au făcut deja acest lucru. Și, pentru că Duhul trebuie să vină, nu pentru a-i lăuda pe oameni sau a le zidi teoriile eronate, ci pentru a muștra lumea cu privire la păcat, neprihănire și judecată, mulți se abat de la el. Ei nu sunt bucuroși să fie deposedați de hainele lor de îndreptățire de sine. Ei nu sunt binevoitori să-și schimbe neprihănirea proprie, care este nedreptate, cu neprihănirea lui Hristos, care este adevărul curat și nepângărit. Duhul Sfânt nu măgulește pe nimeni, nici nu lucrează după planurile cuiva. Oamenii mărginiți, păcătoși, nu trebuie să prescrie lucrarea Duhului Sfânt. Când acesta va veni ca un muștrător, prin orice agent omenesc pe care Dumnezeu îl va alege, se cuvine ca omul să asculte și să se supună glasului său.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg. 56, 57.

d. Întrucât lumea este într-un întuneric intens, cum descopere Dumnezeu oamenilor adevărul? Proverbele 4:18.

„Hristos a făcut din biserică depozitarul adevărului sfânt. El a lăsat biserica Sa ca administrator al adevărului sfânt, și este lucrarea bisericii aceea de a duce înainte misiunea Sa de salvare a lumii. El este Soarele Neprihănirii, care urmează să transmită raze urmașilor Săi; și ei, la rândul lor, trebuie să reverse lumină asupra altora.” – *The Review and Herald*, 30 iunie 1896.

5. „VĂ VA CĂLĂUZI ÎN TOT ADEVĂRUL”

- a. **Întrucât biserica este zidită pe adevărul curat, ce devine în realitate acea biserică? 1 Timotei 3:15; Efeseni 2:19, 20.**
-

„Dumnezeu conduce un popor care să stea în unitate desăvârșită pe platforma adevărului veșnic. Hristos S-a dat lumii pentru ca să-și ‚curățească un popor deosebit, zelos pentru fapte bune’ (Tit 2:14). Acest proces de rafinare este menit să curețe biserica de orice nelegiuire și spirit de luptă și discordie, pentru ca să poată zidi în loc să dărâme și să-și concentreze energiile asupra mării lucrări ce le stă înaintea. Dumnezeu dorește ca poporul Său să vină tot la unitatea credinței.” – *Testimonies*, vol. 4, pg. 17.

„Trebuie să ne unim, dar nu pe o platformă a erorii.” – *Manuscript Releases*, vol. 15, pg. 259.

- b. **Ce asigurare vine la toți acei care sunt ferm hotărâți să împlinească voia lui Dumnezeu cu orice preț? Ioan 7:17. Cum este acest lucru de asemenea o provocare? Ioan 5:39.**
-

„Oricine caută să împlinească voia lui Dumnezeu din toată inima, păzind cu seriozitate lumina dată deja, va primi o lumină și mai mare; acelui suflet îi va fi trimisă o stea de cerească strălucire, care să-l conducă în tot adevărul.” – *Marea luptă*, pg. 239.

- c. **Cum putem găsi adevărul curat și astfel adevărata biserică? Ioan 16:13.**
-

„Grâul se dezvoltă ‚mai întâi fir verde, apoi spic, și apoi grâu deplin în spic’ (Marcu 4:28). Scopul gospodarului în semănarea seminței și cultura creșterii plantei este producția de grâu. El dorește pâine pentru cei flămânzi și sămânță pentru recoltele viitoare. Astfel, Gospodarul divin așteaptă secerișul ca răsplătă a muncii și sacrificiului Său. Hristos caută să Se reproducă în inimile oamenilor; și El face aceasta prin acei care cred în El. Scopul vieții de creștin este de a aduce roade – reproducerea Caracterului lui Hristos în credincios, ca să poată fi reprodus în alții.” – *Parabolele lui Hristos*, pg. 46.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. De ce au ajuns israeliții nemulțumiți fără un rege și cum le-a împlinit Dumnezeu cererea lor încâpățanată?
- b. Întrucât Isus nu era un levit din urmașii lui Aaron, cum poate El să fie Marele nostru Preot?
- c. Cine este adevărata temelie a credinței credinciosului?
- d. Pe ce fel de adevăr trebuie să clădim noi ca temelie a noastră externă?
- e. Când încercăm să împlinim rugăciunea lui Hristos dinaintea răstignirii Sale, putem noi să ne unim cu persoane sau grupe care resping adevărul prezent?

„Nu există nici o unire între Prințul luminii și prințul întunericului, și nu poate fi nici o unire între urmașii lor. Când creștinii au acceptat să se unească cu acei care erau doar pe jumătate convertiți de la păgânism, ei au intrat pe o cale care ducea tot mai departe de adevăr. Satan a triumfat datorită faptului că reușise să amâgească un număr atât de mare din urmașii lui Hristos. Apoi și-a exercitat puterea mai mult asupra acestora și i-a determinat să-i persecute pe acei care rămăneau credincioși lui Hristos. Nimeni nu înțelegea atât de bine cum să se opună adevăratei credințe creștine ca acei care fuseseră cândva apărătorii ei; și acești creștini apostaziati, unindu-se cu tovarășii lor pe jumătate păgâni, și-au îndreptat lupta împotriva celor mai esențiale trăsături ale doctrinei lui Hristos.

Era nevoie de o luptă disperată din partea acelor care voiau să fie credincioși pentru a sta fermi împotriva amăgirilor și urăciunilor care erau deghizate în veșminte preoțești și introduse în biserică. Biblia nu a fost acceptată ca standard de credință. Doctrina libertății religioase a fost calificată drept erezie și susținătorii ei au fost urâți și proscrisi.

După o luptă severă și îndelungată, cei câțiva credincioși au hotărât să rupă orice unire cu biserica apostaziată dacă aceasta refuza în continuare a se elibera de falsitate și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu au îndrăznit să tolereze rătăcirii fatale pentru sufletele lor și să dea un exemplu care avea să pună în pericol credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a-și asigura pacea și unitatea, ei au fost gata să facă orice concesie care era în armonie cu credințioșia față de Dumnezeu; însă ei simțeau că chiar și pacea ar fi fost prea scump cumpărată prin sacrificarea principiului. Dacă unitatea putea fi asigurată doar prin compromiterea adevărului și a neprihănirii, atunci să fie mai bine deosebire și chiar război.” – *Marea luptă*, pg. 33.

„Nu ar trebui să existe nici o unire până când nu are loc o schimbare.” – *Selected Messages*, bk.1, pg. 199.

SABAT, 1 noiembrie 2008

DARUL SABATULUI ÎNTĂI

Literatură pentru țările nevoiașe

Hristos a spus în Matei 24:14 că „Evanghelia aceasta a împărăției va fi predicată în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; și atunci va veni sfârșitul.” Aceste cuvinte sunt o poruncă și o profeție în același timp. În calitate de urmași ai lui Isus, nouă ni se poruncește să predicăm Evanghelia la fiecare neam. Cum putem împlini această poruncă, din moment ce multe națiuni interzic în mod expres orice propagare a altei religii, decât cea de stat (dacă există așa una)? Cuvântul scris va mărturisi acolo unde noi nu vom putea să vorbim pe față despre Domnul.

În special în țările musulmane, solia poate fi prezentată prin cărți și pliante. De aceea, este o nevoie urgentă de a da cuvântul tipărit la milioane de oameni care nu au auzit solia mântuirii. Să luăm spre exemplu Pakistanul, o națiune musulmană cu o populație de 170 milioane (a șasea națiune din lume din punct de vedere al populației). Sufletelor prețioase din această țară le lipsesc lucrurile esențiale în ceea ce privește literatura Evangheliei. Credincioșii nu au cărțile elementare în Urdu (limba lor maternă). Frații noștri din Pakistan au tradus de curând *Calea către Hristos* și *Marele Medic* în limba Urdu. Acum, ei au nevoie de ajutor în publicarea acelor cărți prețioase.

Sunt de asemenea nevoi la fel de urgente în multe locuri. Vă rugăm să donați cu generozitate pentru aceste Daruri ale Sabatului Întâi. Darul vostru va ajuta la grăbirea venirii Domnului prin contribuția la publicarea „uneltelor” necesare în mâinile fraților care le așteaptă cu nerăbdare.

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze din abundență când participați la ajutorarea credincioșilor din țările nevoiașe, cu mijloacele limitate, pentru răspândirea soliei Evangheliei.

Paul Balbach,
Secretarul Departamentului pentru Publicații al CG

Un Dumnezeu al ordinii

„Toate lucrurile să se facă în mod cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:40).

„Acela care spune sau face vreun lucru care tinde să-i despartă pe membrii bisericii lui Hristos lucrează împotriva scopului Domnului.” – *Testimonies, vol. 9, pg. 145. eng.*

Recomandare pentru studiu: *Testimonies, vol. 3, pg. 425-431.*

Duminică

26 octombrie

1. ORIGINEA ORDINII

a. Ce stare caracterizează totul în lucrarea lui Dumnezeu? Cum putem reuși în lucrarea noastră pentru Domnul? 1 Corinteni 14:40.

„Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Toate lucrurile legate de cer sunt într-o ordine desăvârșită; supunerea și disciplina temeinică marchează mișcările oștirii cerești. Succesul poate fi dobândit doar prin acțiune ordonată și armonioasă. Dumnezeu nu pretinde ordine și sistem în lucrarea Lui acum mai puțin de cum pretindea în zilele lui Israel. Toți acei care lucrează pentru El, trebuie să lucreze în mod inteligent, nu într-un mod nepăsător, la întâmplare. El dorește ca lucrarea Lui să fie făcută cu credincioșie și exactitate, pentru ca El să poată pune pecetea aprobării Sale asupra ei.” – *Patriarhi și profeți, pg. 380.*

b. Ce așteaptă Dumnezeu de la creaturile Sale? 1 Petru 2:21; Psalmii 119:133; 1 Ioan 2:6.

„Ordinea este prima lege a cerului, și Domnul dorește ca poporul Său să dea în căminele lor o reprezentare a ordinii și armoniei care pătrunde curțile cerești. Adevărul nu-și pune niciodată picioarele delicate pe o cale a necurăției sau impurității. Adevărul nu-i face pe bărbați și femei aspri, duri sau dezordonați. El îi înalță pe toți acei care-l acceptă la un nivel înalt. Sub influența lui Hristos, este în desfășurare o lucrare de rafinare continuă.” – *Sfaturi pentru sănătate, pg. 101. eng.*

2. ORGANIZAREA BISERICII

- a. **Ce exemplu ne-a lăsat Dumnezeu de organizare temeinică ca fiind o binecuvântare reală? Exodul 18:13-24. Cum este implementat acest lucru astăzi?**
-
-

„Acest sfat [al lui Ietro] a fost acceptat și nu doar că a adus ușurare lui Moise, ci a rezultat în stabilirea unei ordini mai desăvârșite în popor.

Domnul îl onorase foarte mult pe Moise și făcuse minuni prin mâna lui; însă faptul că el fusese ales să-i instruiască pe alții nu l-a dus la concluzia că el însuși nu avea nevoie de instruire. Conducătorul ales al lui Israel a ascultat cu bucurie la sugestiile preotului evlavios din Madian și a adoptat planul său ca un aranjament înțelept.” – *Patriarhi și profeti*, pg. 299.

„Dumnezeu nu a pus nici o putere împărătească în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, care să controleze întregul corp sau să controleze orice ramură a lucrării. El nu a prevăzut ca povara conducerii să zăcă doar asupra a câțiva oameni. Responsabilitățile sunt distribuite între un mare număr de bărbați competenți.

Fiecare membru al bisericii are un glas în alegerea slujbașilor bisericii. Biserica alege slujbașii conferințelor de stat. Delegații aleși de conferințele de stat îi aleg pe slujbașii conferințelor de uniune și delegații aleși de conferințele de uniune îi aleg pe slujbașii Conferinței Generale. Prin această rânduială, fiecare conferință, fiecare instituție, fiecare comunitate și fiecare individ, fie direct sau prin reprezentanți, are o voce în alegerea persoanelor care poartă principalele responsabilități în Conferința Generală.” – *Testimonies*, vol. 8, pg. 186.

- b. **Care este cheia pentru viața creștină? Deuteronomul 10:12,13; Iosua 22:5.**
-
-

„Răul nu rezultă din pricina organizației, ci din pricină că s-a făcut din organizație totul, și evlavia vitală de puțină însemnătate. Când forma și mașinăria dobândesc proeminența și se face o misiune laborioasă din continuarea lucrării care ar trebui făcută cu simplitate, va rezulta rău și doar puțin va fi realizat în proporție cu efortul depus. Scopul organizației este chiar inversul acestui lucru; și dacă ne-am dezorganiza, ar fi ca și când am dărâma ceea ce am construit.” – *Fundamentele educației creștine*, pg. 257.

3. UNITATE VERITABILĂ

- a. Care este relația dintre biserică și Hristos? Efeseni 1:17, 22, 23; Coloseni 1:18. Ce rezultat ar trebui să urmeze între noi?
-

„Acei care au o cunoștință a adevărului cum este acesta în Isus, trebuie să devină acum una în inimă și scop. Toate diferențele trebuie date la o parte. Membrii bisericii trebuie să lucreze în unire sub marele Cap al bisericii.” – *Selected Messages*, vol. 1, pg. 93.

- b. Când ne dedicăm lui Isus fără rezerve, ce se întâmplă în relația noastră cu ceilalți care au aceeași experiență? Ioan 17:21.
-

„O unire între credincioși și Hristos va conduce ca rezultat natural la o unire unii cu alții, iar această legătură de unire este cea mai durabilă de pe pământ. Suntem una în Hristos, după cum Hristos este una cu Tatăl.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 46.

„Dacă suntem uniți cu Hristos, vom fi uniți unii cu alții.” – *The Review and Herald*, 6 decembrie 1892.

„Acei care sunt cu adevărat convertiți vor înainta cu stăruință în unitatea creștină. Să nu fie diviziune în biserica lui Dumnezeu, nici o autoritate neînțeleaptă să nu fie manifestată asupra acelor care acceptă adevărul. Blandețea lui Hristos trebuie să apară în tot ce se spune și se face.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 130.

- c. Ce se întâmplă cu relațiile noastre personale, cu cât ne apropiem mai mult de Isus? Ioan 13:34,35.
-

„Când [ucenicii] au fost atrași la Hristos cu o iubire mai mare, ei erau atrași unii față de alții.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 556.

„Adevărata religie unește inimile nu doar cu Hristos, ci și unii cu alții în cea mai duioasă unire. Când știm ce înseamnă a fi astfel uniți cu Hristos și cu frații noștri, o influență înmiresmată ne va însoți lucrarea oriîncotro vom merge.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 145. eng.

- d. Ce relație există între unitate și desăvârșirea de caracter? Efeseni 4:13.
-

„Unitatea este rezultatul sigur al desăvârșirii creștine.” – *Viața sfințită*, pg. 85.

4. FIIND PARTE DIN TRUPUL LUI HRISTOS

- a. **În calitate de noi credincioși în Isus, cum ne unim cu El într-un mod practic? Efeseni 5:23; 1 Corinteni 12:27.**

„[O] obligație prea adesea tratată cu ușurință – una care trebuie prezentată clar înaintea tinerilor treji față de cerințele lui Hristos – este obligația relației cu biserica.

Foarte apropiată și sfântă este relația dintre Hristos și biserica Sa – El mirele și biserica mireasa; El capul și biserica trupul. Legătura cu Hristos implică, deci, legătura cu biserica Sa.

Biserica este organizată pentru servire; și într-o viață de servire lui Hristos, legătura cu biserica este unul dintre primii pași. Loialitatea față de Hristos pretinde îndeplinirea credincioasă a îndatoririlor de biserică. Aceasta este o parte importantă a instrucțiunii cuiva; și într-o biserică îmbibată cu viața Maestrului, ea va duce direct la eforturi pentru lumea din afară.” – *Educația*, pg. 225.

„Agenților omenеști le este încredințată lucrarea de a extinde triumful crucii dintr-un loc în altul. În calitate de cap al bisericii, Hristos cheamă cu autoritate pe oricine pretinde a crede în El să-I urmeze exemplul de tăgăduire de sine și abnegație în lucrarea pentru convertirea acelor pe care Satan și marea lui oștire încearcă din toate puterile să-i distrugă. Poporul lui Dumnezeu este chemat să se alăture fără întârziere sub steagul pătat cu sânge al lui Isus Hristos. Ei trebuie să-și continue fără încetare lupta împotriva vrămașului, ducând bătălia până la porți. Și oricui este adăugat la rânduri prin convertire trebuie să i se încredințeze postul datoriei sale.” – *Testimonies*, vol. 7, pg. 18.

- b. **Cum vedem prin exemplele lui Saul și Corneliu că legătura cu biserica este importantă? Faptele Apostolilor 9:1-6, 17, 18; 10:1-6, 47, 48**

„Spiritul lui Dumnezeu îi convinge pe păcătoși de adevăr, și El îi pune în brațele bisericii. Predicatorii își pot face partea lor, dar ei nu pot îndeplini lucrarea pe care ar trebui s-o facă biserica. Dumnezeu cere de la biserica Lui să-i hrănească pe acei care sunt tineri în credință și experiență, să meargă la ei, nu pentru a bârbi cu ei, ci pentru a se ruga și pentru a le vorbi cuvinte care să fie ,asemenea merelor de aur într-un coșuleț de argint’ (Proverbele 25:11).” – *Testimonies*, vol. 4, pg. 70.

5. BISERICA VIZIBILĂ

- a. **De unde știm că adevărata biserică este o entitate vizibilă, tangibilă? 1 Corinteni 16:1, 19; 2 Corinteni 1:1; 8:1, 18.**
-
-

„Ar trebui să ne simțim cu toții responsabilitatea individuală ca membri ai bisericii vizibile și lucrători în via Domnului.” – *Testimonies*, vol. 4, pg. 17.

- b. **Ce se întâmplă dacă cineva disprețuiește autoritatea bisericii dată de Dumnezeu? Ioan 20:23.**
-
-

„[Ioan 20:23 citat] Aici Hristos nu dă nimănui libertatea de a-i judeca pe alții. În Predica de pe Munte El a interzis acest lucru. Aceasta este prerogativa lui Dumnezeu. Însă asupra bisericii, în calitatea ei organizată, El pune o responsabilitate pentru membrii ei individuali. Față de acei care cad în păcat, biserica are o datorie, să avertizeze, să instruiască, și dacă este posibil, să restabilească. ‚Muștră, ceartă, îndeamnă, zice Domnul, ‚cu toată învățătura și îndelunga răbdare’ (2 Timotei 4:2). Procedați cu credincioșie față de rele. Avertizați fiecare suflet care se află în pericol. Nu lăsați pe nimeni să se înșele. Spuneți păcatului pe nume. Declarați ce a spus Dumnezeu cu privire la minciună, la călcarea Sabatului, la furt, idolatrie și orice alt rău. ‚Acei care fac asemenea lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu’ (Galateni 5:21). Dacă ei persistă în păcat, judecata pe care ați declarat-o din Cuvântul lui Dumnezeu este rostită asupra lor în cer. Alegând să păcătuiască, ei Îl tăgăduiesc pe Hristos; biserica trebuie să arate că nu le aprobă faptele, altfel Îl dezonorează și ea pe Domnul. Ea trebuie să spună despre păcat ceea ce Dumnezeu spune despre el. Ea trebuie să procedeze cu el așa cum îndeamnă Dumnezeu și acțiunile ei sunt ratificate în cer. Acela care disprețuiește autoritatea bisericii, disprețuiește autoritatea lui Hristos însuși.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 675.

- c. **Care este motivul major pentru a avea o biserică? Marcu 16:15,16.**
-
-

„Biserica este agentul rânduit de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru servire și misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia.” – *Istoria faptele apostolilor*, pg. 3.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Ce „primă lege” așteaptă Dumnezeu de la creaturile Sale care Îl ascultă?
- b. Când un credincios se unește într-adevăr cu Hristos, ce altceva se întâmplă?
- c. Cât de importantă este relația noastră cu alte suflete de aceeași credință prețioasă?
- d. De ce îi pune Dumnezeu pe noii credincioși în brațele bisericii?
- e. Ce datorii zac asupra bisericii lui Dumnezeu recunoscute și organizate?

„Dumnezeu a făcut din biserica Sa de pe pământ un canal de lumină și prin ea El Își transmite scopurile și voința Sa. El nu dă unuia dintre servii Săi o experiență independentă de experiența bisericii și contrară acesteia. El nu dă nici unui om o cunoștință a voinței Sale pentru întreaga biserică în timp ce biserica – trupul lui Hristos – este lăsată în întuneric. În providența Lui, El îi pune pe servii Săi într-o legătură apropiată cu biserica Sa, pentru ca ei să aibă mai puțină încredere în ei înșiși și o mai mare încredere în alții, pe care îi conduce pentru a duce înainte lucrarea Sa.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 124.

„Răscumpărătorul lumii nu aprobă în chestiuni religioase experiența și exercițiul, independente de biserica Lui organizată și recunoscută. Mulți au ideea că sunt responsabili doar înaintea lui Hristos pentru lumina și experiența lor, independent de urmașii Lui recunoscuți pe pământ. Dar în istoria convertirii lui Saul, ne sunt date principii importante, pe care ar trebui să le purtăm totdeauna în minte... Mântuitorul îl pune în legătură cu biserica Sa și îi lasă să-l îndrume ce să facă.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pg. 316.

„În cer există ordine, și aceasta trebuie să fie imitată de către acei de pe pământ, care sunt moștenitori ai mântuirii. Cu cât mai mult se apropie muritorii de ordinea și aranjamentul cerului, cu atât mai aproape sunt aduși de acea stare acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, care-i va face supuși ai împărăției cerești și le va da acea calificare pentru înălțarea de la pământ la cer, pe care a avut-o Enoh în pregătirea lui pentru înălțarea la cer.” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 615.

„Dacă nu vedem necesitatea unei acțiuni armonioase și suntem dezordonați, nedisciplinați și dezorganizați în cursul acțiunii noastre, îngerii, care sunt temeinic organizați și se deplasează în ordine desăvârșită, nu pot lucra cu succes pentru noi. Ei pleacă întristați pentru că nu sunt autorizați să binecuvânteze confuzia, neorânduiala și dezorganizarea. Toți acei care doresc cooperarea cu solii cerești, trebuie să lucreze la unison cu ei. Acei care au ungera de sus vor încuraja ordinea, disciplina și unitatea de acțiune în toate eforturile lor și atunci îngerii lui Dumnezeu pot coopera cu ei.” – *Ibid.*, vol. 1, pg. 613.

Unitate în diversitate

„Faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.” (Filipeni 2:2).

„Toți cei care cred urmează să fie strânși într-o biserică.” *Hristos lumina lumii*, pg. 689.

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pg. 674, 676. (cap. 84)

Duminică

2 noiembrie

1. SFĂTUINDU-NE ÎMPREUNĂ

- a. **Pentru a duce înainte cauza Sa pe pământ, ce dorește Dumnezeu ca noi să facem când ne formăm planuri de acțiune? Proverbele 11:14; 15:22.**

„Domnul nu acordă cuiva vreun teritoriu special în care numai acesta să lucreze. Acest lucru este contrar planului Său. El dorește ca în fiecare loc unde este introdus adevărul, diferite minți și diferite daruri să fie aduse pentru a exercita o influență asupra lucrării. Nimeni nu are suficientă înțelepciune pentru a fructifica un interes fără ajutoare și nimeni n-ar trebui să se considere competent a proceda astfel. Faptul că o persoană are abilitate într-o direcție nu este o dovadă cu privire la faptul că judecata sa este perfectă cu privire la toate celelalte subiecte și că înțelepciunea vreunei alte minți nu trebuie să fie unită cu a lui.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 426.

- b. **Pentru a lucra cu alții cu care suntem legați prin aceeași credință prețioasă, de ce este nevoie în fiecare dintre noi? 2 Cronici 7:14; 34:27; Isaia 57:15; 1 Petru 5:5,6.**

„Acei care lucrează împreună ar trebui să caute să fie în armonie desăvârșită. Și totuși nimeni nu ar trebui să simtă că nu poate lucra cu acei care nu văd așa cum vede el și care, în lucrul lor nu urmează exact planurile sale. Dacă toți manifestă un spirit umil și gata de a se lăsa învățat, nu trebuie să fie dificultăți. Dumnezeu a pus în biserică diferite daruri. Acestea sunt prețioase în locul lor și toate pot juca un rol în lucrarea de a pregăti un popor pentru venirea în curând a lui Hristos.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 426.

2. UNIȚI ÎN DIVERSITATE

a. De ce a putut Isus vorbi cu autoritate și cum putem învăța și noi cu aceeași trimitere divină? Matei 7:28,29; 2 Timotei 2:15; 1 Petru 3:15.

b. De ce fel de daruri este nevoie în biserică și de ce avem nevoie de oameni cu diferite capacități pentru a recolta secerișul Evangheliei? 1 Corinteni 12:7-11.

„De multe ori progresul lucrării a fost împiedicat deoarece lucrătorii au crezut că darurile lor erau tot ce era necesar pentru înaintarea ei. Domnul nu a făcut pentru poporul Său ceea ce ar fi făcut dacă așa de mulți lucrători nu ar fi limitat dezvoltarea lucrării prin refuzul de a coopera cu lucrătorii cărora ar fi trebuit să li se dea spațiu și încurajare. În mulțumirea lor de sine, oamenii au ignorat și dat la o parte pe aceia cărora Dumnezeu le-a dat o lucrare specială.” – *Pacific Union Recorder*, 29 decembrie 1904.

Unora li se poate părea că diferența dintre darurile lor și darurile colegilor lor este prea mare pentru a le permite să se unească în efort armonios; dar când își amintesc că sunt diferite minți la care trebuie să se ajungă și că unii vor respinge adevărul așa cum este prezentat de un lucrător, doar pentru a-și deschide inimile față de adevărul lui Dumnezeu așa cum este prezentat într-un mod diferit de către alt lucrător, este de sperat că vor încerca să lucreze împreună în unitate.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 129.

c. Ce vor recunoaște oamenii când văd că creștinii lucrează în armonie? Fapte 4:13; Ioan 13:34,35; 17:21-23.

„Lăsați ca solii pe care îi trimite [Dumnezeu] să lucreze atât de armonios încât toți să știe că ei au învățat de la Isus.” – *Testimonies*, vol.9, pg. 146. eng.

d. În timpurile Vechiului Testament, când au primit încredințări conform familiilor specifice, ce a primit fiecare membru al tribului lui Levi ca responsabilitate divină?

1. Gherșoniții: Numeri 3:23-26.
2. Chehatiții: Versetele 29-32.
3. Merariții: Versetele 35-37.

3. RESPONSABILITĂȚI SPECIFICE

- a. **În cazul lui Uza, ce s-a întâmplat când el a făcut lucrarea altuia? 2 Samuel 6:6,7; Numeri 3:38. Cum se aplică aceasta astăzi?**

„[O] privilegiște remarcabilă față de națiunile din jur era ordinea desăvârșită observată în tabăra israeliților. Ei puteau vedea norul plutind asupra locului unde urma să fie pus cortul; ei vedeau preoții și ceilalți slujbași rânduieți, mergând fiecare la lucrarea sa specială, fiecare îndeplinind rolul încredințat lui în lucrarea de a pregăti tabăra pentru noapte. Nimeni nu a făcut nimic din ceea ce ar fi trebuit să facă altcineva. Oricine ar fi încercat să facă lucrarea altcuiva, ar fi suferit pedeapsa cu moartea. Fiecare își vedea de datoria sa specială. La ridicarea cortului, o parte se potrivea cu alta și casa Domnului era ridicată cu o precizie frumoasă. Nu se rostea un cuvânt, nu se dădea nici o poruncă, decât de către cei responsabili. Nimeni nu era în confuzie.” – *Lift Him Up*, pg. 145.

„Îndrumările cu privire la ordine în serviciul tabernacolului au fost consemnate pentru a se trage lecții din aceasta de către toți cei care aveau să trăiască pe pământ. Oamenii erau aleși să îndeplinească diferite părți ale lucrării de a ridica și strânge cortul, și dacă cineva pune în mod neglijent mâinile la lucrarea atribuită altuia, el urma să fie dat la moarte. Noi Îi servim astăzi aceluiași Dumnezeu. Dar pedeapsa cu moartea a fost abolită; dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, nu ar fi acum atâta lucrare nepăsătoare și dezordonată în cauza Lui. Dumnezeu cerului este un Dumnezeu al ordinii și El cere ca toți urmașii Săi să aibă reguli și rânduiești și să păstreze ordinea.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 265.

- b. **Cum intenționează Dumnezeu să încheie lucrarea când suntem formați dintr-un grup atât de divers de credincioși? 1 Corinteni 12:14-18.**

„Conducătorii din poporul lui Dumnezeu trebuie să se păzească împotriva pericolului de a condamna metodele lucrătorilor individuali care sunt conduși de către Domnul să facă o lucrare specială pe care doar puțini sunt calificați s-o facă. Frații cu responsabilitate să fie înceți la a critica mișcările care nu sunt în armonie perfectă cu metodele lor de lucru. Ei să nu presupună niciodată că fiecare plan ar trebui să reflecte propria lor personalitate. Să nu se teamă a se încrede în metodele altuia; căci reținându-și încrederea de la un frate lucrător care, cu umilință și zel consacrat, face o lucrare specială în modul lăsat de Dumnezeu, ei întârzie înaintarea cauzei Domnului.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 432.

4. INDIVIDUALITATE ÎNTRE CREDINCIOȘI

a. Cum suntem în pericol de a ne subestima unii pe alții? Efeseni 4:7.

„Să ne păzim a permite minților noastre să ajungă fixate asupra noastră înșine, crezând că nimeni nu poate să-I slujească Domnului decât dacă lucrează în aceeași direcție în care lucrăm noi.

Niciodată un lucrător să nu spună: „Nu vreau să lucrez cu unul ca acesta pentru că el nu vede lucrurile așa cum le văd eu. Doresc să lucrez cu cineva care va fi de acord cu tot ce spun și să-mi urmez toate ideile.” Acela cu care lucrătorul refuză astfel să vină în legătură poate avea adevăruri de prezentat, care nu au fost prezentate încă.” – *Pacific Union Recorder*, 29 decembrie 1904. eng.

b. Întrucât suntem cu toții împreună credincioși, putem dicta detaliile a ceea ce are de făcut fiecare lucrător misionar? Matei 23:8.

„Nici o ființă umană nu trebuie să caute să lege alte ființe umane de sine ca și când ar dori să le controleze, spunându-le să facă aceasta și împiedicându-le să facă cealaltă, poruncind, dictând, acționând asemenea unui ofițer asupra unei companii de soldați. Acesta este modul în care au procedat preoții și conducătorii în zilele lui Hristos, dar nu este modalitatea potrivită. După ce adevărul a făcut impresie asupra inimilor, și bărbații și femeile au acceptat adevărurile sale, ei trebuie să fie tratați ca proprietatea lui Hristos, nu ca proprietatea omului.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 146.

„A pătruns un lucru ciudat în bisericile noastre. Bărbați care sunt puși în poziții de responsabilitate, pentru ca să fie ajutoare înțelepte conlucrătorilor lor, au ajuns să presupună că au fost puși ca împărați și conducători în biserică, pentru a spune unui frate: Fă aceasta și altuia: Fă aceea, și altuia: ai grijă să lucrezi în modul acesta și acela. Au fost locuri unde lucrătorilor li s-a spus că dacă nu urmau instrucțiunile acestor oameni cu responsabilitate, plata lor de la conferință avea să fie reținută.

Este drept ca lucrătorii să se sfătuiască împreună ca frații; dar omul acela care încearcă să-i conducă pe colegii săi să-i caute sfatul personal cu privire la detaliile lucrării lor și să-și afle datoria de la el, se află într-o poziție periculoasă și are nevoie să învețe ce responsabilități sunt cuprinse în realitate în postul său. Dumnezeu nu a rânduit pe nimeni să fie conștiință pentru semenul său.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg. 416.

5. DEZVOLTÂND O UNITATE SFINȚITĂ

a. În ciuda mării noastre diversități, cum va fi încheiată lucrarea lui Dumnezeu? Isaia 52:7,8; 1 Corinteni 1:10.

„Reforma a fost mult întârziată prin scoaterea în evidență a diferențelor cu privire la unele puncte de credință și fiecare parte ținând cu tenacitate la acele lucruri în care se deosebeau. Vom vedea în curând ochi în ochi, dar a deveni ferm și a considera că este datoria ta să-ți prezinți vederile tale într-o împotrivire hotărâtă față de credință sau adevăr, cum au fost învățate de noi ca popor, este o greșală și va rezulta în vătămare și numai vătămare, ca și în zilele lui Martin Luther. Începeți să vă trageți deoparte și să vă simțiți liberi a vă exprima ideile fără a ține cont de vederile fraților voștri, și va fi introdusă o stare de lucruri pe care nu o visați.” – *Sfaturi pentru scriitori și editori*, pg. 76.

b. Unde îi pune Dumnezeu pe credincioși și de ce? 1 Corinteni 12:18-25.

„Mântuitorul nostru pune sufletele în brațele bisericii, pentru a le îngriji în mod neegoist și a le instrui pentru cer.” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 295.

„Omul care este cu adevărat unit cu Hristos nu va acționa niciodată ca și când el însuși ar fi un întreg...”

Desăvârșirea bisericii nu constă în faptul că toți membrii să fie făcuți identici.” – *CB.NT*, pg. 164.

c. Ce fel de autoritate are această biserică unită asupra membrilor săi? Matei 18:16-18.

„Bisericii i-a fost conferită puterea de a acționa în locul lui Hristos. Ea este instrumentul lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. Ei, Domnul i-a delegat puterea de a lămuri toate întrebările cu privire la prosperitatea, puritatea și ordinea ei. Asupra ei zace responsabilitatea de a exclude din părtășia ei pe aceia care nu sunt vrednici, care, prin conduita lor necreștinească ar aduce dezonoare adevărului. Orice face biserica și care este în armonie cu instrucțiunile date în cuvântul lui Dumnezeu, va fi ratificat în cer.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 501, 502. eng.

„Dacă sfatul bisericii nu poate fi respectat, aceasta este într-adevăr fără putere. Dumnezeu a lăsat în biserică un glas, care trebuie să-i controleze pe membrii ei.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 103.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Întrucât lucrarea lui Dumnezeu este diversă și complexă, de ce avem mare nevoie?
- b. Care sunt diferite daruri și capacități importante în secerișul final?
- c. Ce putem învăța din ordinea și organizarea temeinică a sistemului levitic?
- d. Cum putem păzi datoria individuală față de marele Cap al bisericii?
- e. În ce relație se află individualitatea cu structura organizațională?

„Nu există nici o persoană, nici o națiune, care să fie desăvârșită în fiecare obicei și gând. Trebuie să învețe unul de la altul. De aceea Dumnezeu dorește ca naționalitățile diferite să se amestece unele cu altele, pentru a fi una în judecată, una în scop.” – *Comentarii biblice, VT*, pg. 134.

„Hristos și biserica Sa sunt de nedespărțit. A-i neglija sau disprețui pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit să conducă și să poarte responsabilități legate de lucrarea Lui și de înaintarea și răspândirea adevărului, înseamnă a respinge mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru ajutorarea, încurajarea și întărirea poporului Său. A trece pe lângă acestea și a crede că lumina ta nu trebuie să vină prin alt canal decât direct de la Dumnezeu te pune într-o poziție unde ești expus amăgirii și căderii.” – *Testimonies, vol. 3*, pg. 415.

„Relele stimei de sine și ale independenței nesfințite, care ne împiedică cel mai mult utilitatea și care se vor dovedi a fi spre ruina noastră dacă nu le biruim, își au originea în egoism. ‚Sfătuți-vă împreună’ este solia care mi-a fost repetată tot mereu de către îngerul lui Dumnezeu. Influențând judecata unui om, Satan poate încerca să controleze lucrurile așa încât să i se potrivească lui. El poate reuși în a amăgi mințile a două persoane; dar, când mai mulți se sfătuiesc împreună, este mai multă siguranță.” – *Ibid.*, vol. 5, pg. 29.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie disciplinat și adus în armonie a acțiunii, pentru ca ei să poată vedea ochi în ochi și să aibă același gând și aceeași judecată. Pentru a determina această stare de lucruri, sunt multe de făcut. Inima firească trebuie să fie supusă și transformată. Dumnezeu dorește să fie întotdeauna o mărturie vie în biserică. Va fi necesar a muștra și îndemna și câte cineva va avea nevoie să fie muștrat cu asprime, după cum o cere situația.” – *Ibid.*, vol. 3, pg. 354.

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie atât de serios și credincios în lucrarea sa pentru El, încât orice egoism să fie eliminat din viețile lor. Lucrătorii Săi vor vedea atunci ochi în ochi și brațul Domnului, a cărui putere a fost văzut în viața lui Hristos, va fi descoperit. Încrederea va fi restaurată și va fi unitate în biserici în toate rândurile noastre.” – *Ibid.*, vol. 9, pg. 29.

Organizația

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alți, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.” (Evrei 10:25).

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie unit în cele mai apropiate legături de părtășie creștină; încrederea în frații noștri este esențială pentru prosperitatea bisericii; unitatea de acțiune este importantă într-o criză religioasă.” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 443.

Recomandare pentru studiu: *Profeți și regi*, pg. 526-532, 543. (cap.53)

Duminică

9 noiembrie

1. ÎN AERUL PE CARE-L RESPIRĂM

- a. **Când inițiatorul dezorganizării a fost dat afară din cer, cu ce atmosferă a întinat el acest pământ? Apocalipsa 12:7-10; Iacov 3:15,16.**

„Lumea este plină de luptă pentru supremație. Spiritul de îndepărtare de colegii de lucru, spiritul de dezorganizare, se află chiar în aerul pe care-l respirăm.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 230.

„Suntem înclinați să înălțăm eul. Dar Dumnezeu nu dorește nici o înălțare de sine în lucrarea Lui.” – *Manuscript Releases*, vol. 4, pg. 354.

- b. **Întrucât sistemul organizațional Romano-Catolic este unul foarte ierarhizat, care se tem unii protestanți că vor fi rezultatele urmării ordinii și organizației? 2 Tesaloniceni 2:3,4.**

„Unii privesc toate eforturile de a stabili ordinea ca fiind periculoase – ca fiind o restrângere a libertății personale, motiv pentru care consideră că trebuie temute ca fiind papalitate. Aceste suflete amăgite consideră că este o virtute a se lăuda cu libertatea lor de a gândi și acționa în mod independent. Ele declară că nu vor ține seama de cuvântul vreunui om, că ei nu au de dat socoteală nici unui om. Am fost instruită că este efortul special al lui Satan de a-i conduce pe oameni să simtă că Dumnezeu este mulțumit să-i facă să-și aleagă propria lor cale, independent de sfatul fraților lor.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 230.

2. ORGANIZAȚIA TEMEINICĂ ESTE ESENȚIALĂ

- a. **Ce trebuie să învățăm pentru a evita înălțarea de sine? Psalmii 84:10; Filipeni 4:11; 1 Timotei 6:6.**
-

„Talentul este prea mult idolatrizat și poziția prea mult râvnită. Sunt prea mulți cei care nu vor face nimic dacă nu sunt recunoscuți drept conducători; prea mulți care trebuie să primească laudă, sau în caz contrar nu au interes să lucreze. Ceea ce trebuie să învățăm este credințioșia în a folosi cel mai bine puterile și ocaziile pe care le avem și mulțumire cu partea pe care Cerul ne-o atribuie.” – *Educația*, pg. 96.

- b. **Care este planul lui Dumnezeu pentru darurile Sale pentru biserică? Efeseni 4:13.**
-

„Dumnezeu conduce un popor afară din lume pe platforma înaltă a adevărului veșnic, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El va disciplina și pregăti poporul Său. Ei nu vor fi în dezacord, unul crezând una și altul având credință și vederi total contrare, fiecare mișcându-se independent de corp. Prin diversitatea darurilor și a guvernărilor pe care El le-a pus în biserică, ei vor ajunge cu toții la unitatea credinței. Dacă unul ia propriile sale vederi cu privire la adevărul Biblic, fără a ține cont de părerea fraților săi, și își îndreptățește umblarea, pretinzând că are dreptul la propriile sale vederi deosebite, și apoi le prezintă cu insistență altora, cum poate îndeplini el rugăciunea lui Hristos?... Unde va fi acea armonie care a existat între Hristos și Tatăl Său și despre care Hristos S-a rugat să existe între frații Săi?” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 444.

- c. **Ce principiu, asociat cu diverse daruri, va promova unitatea în biserică? Romani 12:6-9; Efeseni 4:15,16.**
-

„O, cum s-ar bucura Satan dacă ar putea reuși în eforturile sale de a pătrunde în acest popor și de a dezorganiza lucrarea într-un timp când organizarea temeinică este esențială și va fi cea mai mare putere pentru a evita răzvrătirile nelegitime și a respinge pretențiile care nu sunt aprobate de către cuvântul lui Dumnezeu! Dorim să ținem liniile uniform, pentru ca să nu fie nici o dărâmare a sistemului de organizare și ordine care a fost zidit prin muncă înțeleaptă și plină de grijă.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 231.

3. IDENTIFICÂND ȘI BIRUIND OBSTACOLELE

- a. **Cât de mult putem realiza dacă lucrăm fără a ne folosi înțelepciunea practică? Proverbele 24:3,4; Eclesiastul 10:10. Explicați importanța cooperării.**

„Nu este un semn bun când oamenii refuză să se unească cu frații lor și preferă să acționeze singuri. Lucrătorii să acorde încredere fraților care sunt liberi să indice fiecare îndepărtare de la principiile drepte. Dacă oamenii poartă jugul lui Hristos, ei nu pot trage în lături; ei vor trage împreună cu Hristos.

Unii lucrători trag cu toată puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu, dar încă nu au învățat că nu ar trebui să tragă singuri. În loc de a se izola, să tragă în armonie cu colegii lor împreună lucrători. Dacă nu fac aceasta, activitatea lor va lucra într-un timp rău și într-un mod rău. Ei vor lucra adesea împotriva a ceea ce Dumnezeu ar fi dorit să se facă, și astfel lucrarea lor este mai rău decât irosită.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 231.

- b. **În zilele lui Neemia, cum au încercat vrăjmașii să împiedice lucrarea lui Dumnezeu? Neemia 4:7-16. Cum a răspuns reformatorul la încercări de a-i distra atenția – și cu ce rezultat? Neemia 4:6, 17, 18; 6:1-4, 15.**

„[Vrăjmașii lui Israel] au încercat să provoace diviziune între lucrători sugerând îndoieli și trezind necredință cu privire la succes. Ei au ridiculizat de asemenea eforturile constructorilor, au declarat întreprinderea o imposibilitate și au prezis un eșec dizgrațios... Emisarii vrăjmașului, pretinzând prietenie, s-au amestecat cu constructorii, sugerând schimbări în plan, și căutând în diferite moduri să abată atenția lucrătorilor.” – *Christian Service*, pg. 173.

„Orice mijloc pe care-l poate sugera prințul întunericului va fi folosit pentru a-i determina pe servii lui Dumnezeu să formeze o confederație cu agenții lui Satan. Vor veni solicitări repetate pentru a-i chema de la datorie; dar, asemenea lui Neemia, ei ar trebui să răspundă cu statornicie: „Eu fac o mare lucrare, așa că nu pot să mă cobor” (Neemia 6:3). Lucrătorii lui Dumnezeu pot continua în siguranță cu lucrarea lor, lăsând ca eforturile lor să respingă falsitățile pe care răutatea le poate născoci pentru vătămarea lor. Asemenea ziditorilor de pe zidurile Ierusalimului, ei trebuie să refuze să fie abătuți de la lucrarea lor de amenințări, sau batjocură sau falsitate. Nici măcar pentru moment nu trebuie ei să-și relaxeze vegherea sau vigilența, căci vrăjmașii sunt în continuu pe urma lor. Ei trebuie să se roage mereu lui Dumnezeu „și să pună o strajă împotriva lor ziua și noaptea” (Neemia 4:9)” – *Profeți și regi*, pg. 543.

4. PERICOLE

a. **Care este una dintre cele mai mari probleme cu acei care sunt chemați să fie mântuiți? Psalm 119:176; Isaia 53:6.**

b. **Cum procedează Isus cu acei care au tendința de a se rătăci? Matei 18:12-14; 1 Petru 2:25.**

„Dacă cineva se abate de la turmă, el nu este urmat cu cuvinte aspre și cu o joardă, ci cu invitații stăruitoare de a se întoarce.” – *Fundamentele educației creștine*, pg. 279.

c. **Ce se întâmplă dacă refuzăm să fim salvați? Evrei 12:25; 2:3; Isaia 1:20.**

„Acei care sunt înclinați să-și privească judecata proprie ca fiind supremă, sunt într-un pericol grav. Este efortul studiat al lui Satan de a-i despărți pe unii ca aceștia de acei care sunt canale de lumină, prin care Dumnezeu a lucrat pentru a-Și clădi și extinde lucrarea pe pământ. A-i neglija sau a-i disprețui pe acei pe care Dumnezeu i-a rânduit să poarte responsabilitățile conducerii în legătură cu înaintarea adevărului înseamnă a respinge mijloacele pe care El le-a rânduit pentru ajutorul, încurajarea și întărirea poporului Său. Pentru orice lucrător în cauza Domnului, a trece pe lângă aceștia și a crede că lumina lui trebuie nu să vină prin alt canal decât direct de la Dumnezeu, înseamnă a se pune într-o poziție în care este expus a fi amăgit de vrăjmașul și dărâmat. Domnul, în înțelepciunea Sa, a rânduit ca prin intermediul relației strânse care ar trebui păstrată de către toți credincioșii, un credincios să fie unit cu altul și o comunitate cu alta. Astfel uneltele omenești vor fi făcute în stare să coopereze cu cele divine. Fiecare agent va fi subordonat Duhului Sfânt și toți credincioșii vor fi uniți într-un efort organizat și bine direcționat pentru a da lumii vestea bună a harului lui Dumnezeu.” – *Istoria faptele apostolilor*, pg. 125.

„Trăim în mijlocul pericolelor ultimelor zile, și dacă avem un spirit de mulțumire de sine și independență vom fi expuși amăgirilor lui Satan și vom fi biruiți. Trebuie să dați la o parte sentimentul de importanță proprie și să fiți ascunși în Dumnezeu, bazându-vă doar pe El pentru putere. Bisericile nu au nevoie de munca voastră. Dacă sunteți consacrați lui Dumnezeu, puteți munci în câmpuri noi și Dumnezeu va lucra pentru voi. Dumnezeu va accepta puritatea inimii și a vieții. El nu va ține cont de nimic mai puțin decât aceasta. Trebuie să suferim împreună cu Hristos, dacă dorim să dominăm împreună cu El.” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 67.

5. STRÂNGÂND RÂNDURILE

- a. **Care a fost principala preocupare a lui Hristos pentru tânăra biserică după plecarea Sa? Ce „acreditare” trebuie să arătăm înainte ca cei din afară să poată crede că suntem adevărații urmași ai lui Hristos? Ioan 13:34,35; 17:21.**

„Lumea este împotriva noastră, adevărurile populare sunt împotriva noastră, legile țării vor fi curând împotriva noastră. Dacă a fost vreodată un timp când poporul lui Dumnezeu ar trebui să strângă rândurile, acela este acum. Dumnezeu ne-a încredințat adevărul special pentru acest timp, ca să-l facem cunoscut lumii. Ultima solie de îndurare înaintează acum. Avem de a face cu bărbați și femei pe care-i așteaptă judecata. Cât de atenți ar trebui să fim ca, în fiecare cuvânt și faptă, să urmăm îndeaproape Modelul, pentru ca exemplul nostru să-i poată conduce pe oameni la Hristos. Cu ce grijă ar trebui să căutăm a prezenta adevărul, pentru ca alții, privindu-i frumusețea și simplitatea, să poată fi conduși la a-l primi. În cazul în care caracterele noastre mărturisesc cu privire la puterea lui sfințitoare, vom fi o lumină continuă pentru ceilalți – epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Nu ne putem permite acum să facem loc lui Satan prin cultivarea neunirii, discordiei și certei.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 226.

„Dumnezeu a făcut biserica Sa un canal de lumină, și prin ea El Își transmite scopurile și voința Sa. El nu dă cuiva o experiență independentă de biserică. El nu dă unui om o cunoștință a voii Sale pentru întreaga biserică, în timp ce biserica, trupul lui Hristos, să fie lăsată în întuneric.” – *Ibid.*, vol. 3, pg. 411.

„Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere specială pe care nimeni nu este îndreptățit a o desconsidera și disprețui, pentru că, procedând astfel, el disprețuiește glasul lui Dumnezeu.” – *Ibid.*, pg. 414.

- b. **Va fi vreodată un timp când părtășia bisericii va înceta să mai fie potrivită pentru poporul lui Dumnezeu? Ioan 10:16; Evrei 10:25.**

„Unii au lansat gândul că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de orice organizație religioasă. Însă am fost instruită de Domnul că în această lucrare nu există independență individuală a fiecăruia. Stelele cerului sunt toate sub lege, fiecare influențând pe celelalte a face voia lui Dumnezeu, aducându-și împreună ascultarea lor față de legea care le controlează acțiunea. Și, pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta într-un mod sănătos și solid, poporul Său trebuie să strângă rândurile.” – *Testimonies*, vol. 9, pg. 231.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Ce atitudine se află chiar în aerul pe care-l respirăm? Care este diferența între o ierarhie și sistemul lui Dumnezeu de organizație?
- b. Ce a rânduit Dumnezeu în biserică pentru a facilita unitatea de acțiune?
- c. Pentru a avea succes în realizarea lucrării încredințate nouă în marea vie a lui Dumnezeu, cum trebuie să lucrăm în relație cu semenii noștri?
- d. Care sunt câteva mari pericole cu care ne confruntăm în aceste ultime zile?
- e. Care este o componentă cheie în pregătirea noastră pentru venirea lui Hristos în curând?

„Biserica lui Hristos se află într-un pericol constant. Satan caută să nimească poporul lui Dumnezeu și mintea și judecata unui singur om nu este suficientă pentru a se avea încredere în ea. Hristos dorește ca urmașii Săi să fie aduși laolaltă în calitate de biserică, respectând ordinea, având reguli și disciplină, și toți supuși unuia, stimându-i pe alții mai presus decât pe sine. Unirea și încrederea sunt esențiale pentru prosperitatea bisericii. Dacă fiecare membru al bisericii se simte liber să acționeze independent de alții, urmându-și propria cale deosebită, cum poate să fie biserica în siguranță în ceasul pericolului?”

Prosperitatea și însăși existența unei biserici depind de acțiunea promptă și unită, și de încrederea reciprocă a membrilor săi. Când, în timpuri critice, cineva dă semnalul de alarmă pentru pericol, este nevoie de lucrare promptă și activă, fără a înceta și a colporta întregul subiect dintr-o parte în alta, lăsându-l astfel pe vrăjmaș să câștige orice avantaj prin întârziere, când acțiunea unită ar putea salva multe suflete de la pierzare...

Isus a dorit ca urmașii Săi să fie supuși unuia; atunci Dumnezeu îi poate folosi ca unelte unii pentru salvarea altora; căci unul s-ar putea să nu discearnă pericolele pe care ochiul altuia le percepe repede; dar dacă cei care nu le discern vor asculta avertismentul cu încredere, ei ar putea fi scutiți de mari nedumeriri și încercări.” – *Testimonies*, vol. 3, pg. 443.

„Au fost tot timpul în biserică din aceia care sunt înclinați în mod constant spre independență. Ei nu par în stare de a înțelege că independența spiritului tinde să conducă agentul uman la a avea prea multă încredere în sine și la a se încrede în propria judecată mai degrabă decât să respecte sfatul și să stimeze judecata fraților săi, în special a acelora din slujbele în care Dumnezeu i-a rânduit pentru conducerea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere specială, pe care nimeni nu le poate desconsidera și disprețui în mod justificat, deoarece acela care face aceasta disprețuiește glasul lui Dumnezeu.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 124.

Turma Domnului

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta: și pe ele trebuie să le aduc, și ele vor auzi glasul meu; și vor fi o turmă și un păstor” (Ioan 10:16).

„În vreme ce marele adversar va încerca tot ce poate pentru a face fără efect cuvântul lui Dumnezeu, adevărul trebuie să meargă asemenea unei lămpi care arde.” – *Testimonies*, vol. 4, pg. 616.

Recomandare pentru studiu: *Testimonies*, vol. 6, pg. 83-91. (cap. Botezul)

Duminică

16 noiembrie

1. STAULUL OILOR

- a. **Cu ce sunt comparați adesea urmașii lui Hristos, și din ce motiv? Ioan 10:24-28.**

„Oaia care s-a rătăcit de turmă este cea mai neajutorată dintre toate creaturile. Ea trebuie căutată de către păstor, pentru că nu-și poate găsi singură drumul înapoi. La fel este și cu sufletul care s-a abătut de la Dumnezeu; el este la fel de neajutorat ca și oaia pierdută, și dacă iubirea divină nu ar fi venit în ajutorul său, ea nu și-ar mai fi găsit niciodată calea spre Dumnezeu.” – *Parabolele lui Hristos*, pg. 145.

„Există un număr mare, foarte mare de oi pierdute și rătăcitoare, care au pierit în deșerturile sălbatice ale păcatului, pentru simplul fapt că nimeni nu a mers după ele să le caute și să le aducă înapoi în staul. Isus folosește ilustrația unei oi pierdute pentru a arăta nevoia de a-i căuta pe acei care s-au abătut de la El; căci o oaie pierdută nu-și va mai găsi niciodată drumul înapoi la staul fără ajutor. Ea trebuie căutată și dusă înapoi la staul.” – *The Review and Herald*, 30 iunie 1869.

- b. **Ce trebuie să înțelegem cu privire la mărimea și caracterul adevăratei turme a lui Hristos? Luca 12:32; Ioan 10:14,15.**

„Biserica de pe pământ este foarte iubită de Dumnezeu. Ea este staulul oferit pentru oile pașunii Lui.” – *The Signs of the Times*, 31 octombrie 1900.

2. UN SINGUR STAUL FINAL

a. În ce se poate bucura turma sfâșiată și împrăștiată a lui Hristos? Ioan 10:16.

„Unitatea urmașilor lui Hristos este aceea care convinge lumea cu privire la faptul că Dumnezeu a trimis într-adevăr pe Fiul Său pentru a muri pentru păcătoși, pentru a-i face părtași ai desăvârșirii Sale, schimbând inima păcătoasă și formând caracterul după asemănarea divină.” – *The Review and Herald*, 21 iulie 1903.

„Toți acei care cred, trebuie să fie strânși într-o singură biserică.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 17.

b. Când vor ieși multe dintre oi din bisericile lor și se vor alătura adevăratei biserici a lui Dumnezeu, singurul staul? Apocalipsa 18:4.

„Timpul judecăților distructive ale lui Dumnezeu este timpul de îndurare pentru acei care nu au ocazia să afle ce este adevărul. Domnul va privi cu duioșie asupra lor. Inima Sa îndurătoare este mișcată; mâna Sa este încă întinsă pentru ca să salveze, în vreme ce ușa este închisă pentru acei care n-au vrut să intre. Mulțimi vor fi primite, care în aceste ultime zile aud adevărul pentru prima oară.” – *Comentarii biblice, NT*, pg. 314.

„Dumnezeu are încă un popor în Babilon; și, înainte de venirea judecăților Sale, acești credincioși trebuie chemați afară, pentru ca să nu fie părtași păcatelor sale și să nu primească din urgiile sale. De aici mișcarea simbolizată prin îngerul care se coboară din cer, luminând pământul cu slava sa și strigând cu glas tare, anunțând păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui, se aude chemarea: ‚Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu’ (Apocalipsa 18:4). Aceste anunțuri, unite cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală care urmează a fi dată locuitorilor pământului.” – *Marea luptă*, pg. 461.

„Dumnezeu are copii sinceri între adventiștii cu numele și bisericile căzute, și, înainte ca plăgile să fie revărsate, predicatorii și poporul vor fi chemați să iasă din aceste biserici și vor primi cu bucurie adevărul. Satan știe aceasta; și înainte ca marea strigare a îngerului al treilea să fie dată, el stârnește o excitare în aceste corpuri religioase, pentru ca acei care au respins adevărul să creadă că Dumnezeu este cu ei. El speră să-i amăgească pe cei sinceri și să-i conducă la a crede că Dumnezeu lucrează încă pentru biserici. Dar lumina va străluci și toți cei care sunt sinceri vor părăsi bisericile căzute și vor lua poziție de partea rămășiței.” – *Experiențe și viziuni*, pg. 197.

3. O NAȚIUNE SFÂNTĂ

- a. **Ce alți termeni sunt folosiți de către Hristos pentru a descrie biserica Sa credincioasă? Exodul 19:5,6; Matei 21:42,43; 1 Petru 2:9.**
-

„Domnul a făcut un legământ special cu Israelul din vechime: [Exodul 19:5,6 citat]. El Se adresează poporului Său păzitor al poruncilor din aceste ultime zile: [1 Petru 2:9 citat].” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 399.

- b. **Cum pot să devină păcătoșii parte din națiunea sfântă a lui Dumnezeu? Matei 21:44; 7:24, 25; 2 Corinteni 5:17.**
-

„Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Domnul a îndemnat în mod clar poporul Său să fie distinct de lume, în spirit, în țeluri, în practică, să fie o națiune sfântă și un popor deosebit. Răsăritul nu este mai departe de apus decât sunt copiii luminii, în obiceiuri, practici și spirit, de copiii întunericului. Și această distincție va fi mai evidentă, mai hotărâtă, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului. Nu o mărturisire de credință sau un nume înregistrat în registrele comunității este ceea ce ne face copii ai lui Dumnezeu, ci o legătură vitală cu Hristos. Trebuie să fim una cu El, îmbibați de Spiritul Său, părtași ai naturii divine, răstigniți față de lume cu afecțiunile și poftelile ei, reînnoiți în cunoștință și adevărată sfințenie.” – *The Review and Herald*, 12 noiembrie 1914.

- c. **Când și cum a deschis Dumnezeu ușa pentru ca păgânii să devină „copii ai Dumnezeului celui viu”? 1 Petru 2:10; Romani 9:25,26; Osea 1:10; 2:23; Efeseni 2:13.**
-

„În timpul lucrării Sale pământești, Mântuitorul Însuși a prezis răspândirea Evangheliei între păgâni. În parabola viei El a spus iudeilor nepocăiți: ‚Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unei națiuni care va aduce roade’ (Matei 21:43). Și după învierea Lui, El i-a însărcinat pe ucenicii Săi să meargă ‚în toată lumea’ și să ‚învețe toate neamurile’. Ei nu trebuia să lase pe nimeni neavertizat, ci să ‚predice Evanghelia oricărei făpturi’ (Matei 28:19; Marcu 16:15).” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 133.

„Apostolii au lucrat în cariera lumii iudaice și păgâne, scoțând pietre pe care să le pună pe fundație.” – *Ibid*, pg. 468.

4. PARTE DIN STAULUI FINAL ADEVĂRAT, AL LUI DUMNEZEU

a. Cum devine cineva parte din staulul final al lui Dumnezeu?

Faptele apostolilor 2:37-41, 47.

„Adevărul prezent conduce înainte și în sus, strângându-i pe cei nevoiași, pe asupriți, pe suferinzi și lipsiți. Toți cei care vor să vină trebuie aduși în staul. În viețile lor trebuie să aibă loc o reformă care îi va face membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Auzind solia adevărului, bărbații și femeile sunt conduși să accepte Sabatul și să se unească cu biserica prin botez. Ei trebuie să poarte semnul lui Dumnezeu, respectând Sabatul creațiunii. Ei trebuie să știe pentru ei înșiși că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu înseamnă viață veșnică.” – *Testimonies*, vol. 8, pg. 154.

„Fiecare credincios ar trebui să fie consacrat cu toată inima în atașamentul său față de biserică. Prosperitatea ei ar trebui să fie primul său interes, și dacă el nu se simte sub obligația sacră de a face din legătura cu biserica un beneficiu pentru ea mai degrabă decât pentru el, atunci ea s-ar descurca mult mai bine fără el.” – *Ibid.*, vol. 4, pg. 18.

b. Înainte ca noii convertiți să poată fi primiți ca membri în adevărata biserică a lui Dumnezeu, ce trebuie făcut pentru ei și manifestat în viețile lor? Matei 28:19,20; 3:7,8.

„Este nevoie de o pregătire mai temeinică din partea candidaților pentru botez. Ei au nevoie de mai multă instruire credincioasă decât le-a fost dată în mod obișnuit. Principiile vieții creștine le-ar trebui prezentate lămurit aceluia care sunt proaspăt veniți la adevăr. Nimeni nu se poate baza pe mărturisirea sa de credință ca o dovadă că are o legătură mântuitoare cu Hristos. Noi nu trebuie doar să spunem ‚cred,‘ ci să practicăm adevărul. Prin conformare la voia lui Dumnezeu în cuvintele noastre, purtarea și caracterul nostru, ne dovedim legătura cu El. Ori de câte ori renunță cineva la păcat, care este călcarea legii, viața sa va fi adusă în conformitate cu legea, în ascultare desăvârșită. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina cuvântului studiat cu grijă, glasul conștiinței, străduințele Duhului, produc în inimă iubire veritabilă pentru Hristos, care S-a dat ca un sacrificiu complet pentru a răscumpăra întreaga persoană, trup, suflet și spirit. Și iubirea este manifestată în ascultare. Linia de demarcație va fi clară și distinctă între acei care-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, și acei care nu-L iubesc și desconsideră preceptele Sale.” – *Testimonies*, vol. 6, pg. 84.

5. OBSTACOLE DE ÎNTÂMPINAT

a. Ce împiedică progresul adevărului lui Dumnezeu? Matei 13:24-30.

„A deveni parte din biserică este un lucru și a veni în legătură cu Hristos este un altul. Nu toate numele înregistrate în registrele bisericii sunt înregistrate în cartea vieții Mielului. Mulți, deși sunt în aparență credincioși sinceri, nu păstrează o legătură vie cu Hristos. Ei s-au înscris, și-au trecut numele în registru; dar lucrarea interioară a harului nu este făcută în inimă.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 269.

„Acțiunea reformatoare este întotdeauna însoțită de pierdere, sacrificiu și pericol. Ea muștră întotdeauna iubirea de viață tihnită, interesele egoiste și ambițiile pătimase. De aceea, oricine inițiază sau urmează o asemenea acțiune se va confrunta cu împotrivire, calomnie și ură din partea acelor care nu sunt bucuroși să se supună condițiilor reformei. Nu este o chestiune ușoară aceea de a birui obiceiurile și practicile păcătoase. Lucrarea poate fi realizată doar cu ajutorul harului divin; dar mulți neglijează să caute un asemenea ajutor și încearcă să coboare standardul pentru a se potrivi deficiențelor lor, în loc de a se aduce pe sine la nivelul conformării la standardul lui Dumnezeu.” – *Schițe din viața lui Pavel*, pg. 305, 306.

„Au fost întotdeauna două clase între acei care pretind a fi urmași ai lui Hristos. În timp ce o clasă studiază viața Mântuitorului și caută cu seriozitate să-și corecteze defectele și să se conformeze Modelului, cealaltă clasă evită adevărurile clare și practice care le expun greșelile. Chiar și în cea mai bună stare a ei, biserica nu a fost compusă doar din persoane credincioase, pure și sincere. Mântuitorul nostru a învățat că acei care se complac în mod conștient în păcat nu trebuie să fie primiți în biserică; totuși, El i-a pus în legătură cu sine pe oameni care erau greșiți în caracter și le-a acordat beneficiile învățăturilor și exemplului Său, pentru ca ei să poată avea o ocazie de a-și vedea greșelile și a le corecta. Printre cei doisprezece apostoli a fost un trădător.” – *Marea luptă*, pg. 32.

b. Când păcatul fără pocăință invadează o biserică credincioasă, ar trebui să se întâmple unul din două lucruri. Care sunt acestea? 1 Corinteni 5:11-13,16.

„[În Corint] un fost convertit căzuse atât de departe încât umblarea lui destrăbălată era o încălcare chiar a standardului scăzut de moralitate deținut de lumea păgână. Apostolul a insistat pe lângă biserică să îndepărteze dintre ei pe ‚răul acela’ (1 Corinteni 5:13).” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 236.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. De ce a fost poporul lui Dumnezeu întotdeauna mic la număr și respins de majoritate?
- b. Cum a profetizat Isus cu privire la unitate într-un corp al bisericii?
- c. Cum devenim parte a bisericii lui Dumnezeu, neamul Lui spiritual sfânt?
- d. Dacă cineva dorește să devină membru al bisericii vizibile a lui Hristos, ce ar trebui să facă?
- e. Când învățăm adevărata reformă, la ce ne putem aștepta din partea majorității oamenilor?

„Primii creștini au fost într-adevăr un popor deosebit. Purtarea lor ne-pătată și credința lor neclătinată erau o muștrare continuă care deranja pacea păcătoșului. Deși puțini la număr, fără bogăție, poziție sau titluri onorifice, ei erau o spaimă pentru făcătorii de rele, oriunde caracterul și doctrinele lor erau cunoscute.” – *Marea luptă*, pg. 34.

„Acei cărora le este rostită solia adevărului întrebă doar rareori: ‚Este adevărat?’ ci ‚De către cine este susținută?’ Mulțimile o estimează după numărul acelor care o acceptă; și se pune încă întrebarea: ‚Au crezut vreunii dintre oamenii învățați sau conducătorii religioși?’ Oamenii nu sunt mai favorabili evlaviei reale acum, decât în zilele lui Hristos. Ei caută cu aceeași intensitate binele pământesc, neglijând bogățiile veșnice; și nu este un argument împotriva adevărului faptul că un mare număr de oameni nu sunt gata să-l accepte sau că nu este primit de către oamenii mari ai lumii, sau chiar de către conducătorii religioși.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 286.

„Testul uceniciei nu este lămurit așa cum ar trebui pentru acei care se prezintă pentru botez. Ar trebui să se înțeleagă dacă acei care pretind a fi convertiți poartă pur și simplu numele de Adventiști de Ziua a Șaptea, sau dacă iau poziție de partea Domnului pentru a ieși din lume și a fi despărțiți și a nu atinge ceea ce este necurat. Când dau dovadă că înțeleg pe deplin poziția lor, ei trebuie să fie acceptați. Dar când arată că urmează obiceiurile, modele și sentimentele lumii, trebuie să se procedeze cu ei cu credincioșie. Dacă ei nu simt nici o povară de a-și schimba cursul de acțiune, nu ar trebui păstrați ca membri ai bisericii. Domnul dorește ca acei care compun biserica Lui să fie administratori adevărați și credincioși ai harului lui Hristos.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg. 115.

„Unul din punctele asupra cărora cei nou veniți la credință vor avea nevoie de învățătură este subiectul îmbrăcăminte. Să se procedeze cu credincioșie față de noii convertiți. Sunt aceștia deșerteți în îmbrăcăminte? Nutresc ei mândria inimii? Idolatria în îmbrăcăminte este o boală morală. Ea nu trebuie luată în noua viață. În majoritatea cazurilor, supunerea față de cerințele Evangheliei va pretinde o schimbare hotărâtă în îmbrăcăminte.” – *Testimonies*, vol. 6, pg. 88.

Hirotonirea

„Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit.” (Tit 1:5).

„Numărul lucrătorilor în lucrare nu trebuie să fie scăzut, ci mult sporit. Acolo unde este acum doar un predicator în câmp, trebuie adăugați douăzeci; și dacă Duhul lui Dumnezeu îi controlează, acești douăzeci vor prezenta adevărul în așa fel, încât vor mai fi adăugați alți douăzeci.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 57.

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pg. 681-683.

Duminică

23 noiembrie

1. RESPONSABILITĂȚI DE BISERICĂ

a. Când devenim membri ai bisericii, cum suntem interdependenți? Efeseni 4:15,16.

b. Cine este sursa tuturor darurilor în biserică și cum ne va ajuta înțelegerea acestui lucru să ne onorăm unii pe alții? 1 Corinteni 12:11; Romani 12:10.

„Domnul dorește ca biserica Lui să respecte fiecare dar pe care l-a pus asupra a diferiți membri.” – *Pacific Union Recorder*, 29 decembrie 1904.

c. Deși toți sunt frați și surori, care sunt unele dintre responsabilitățile mai importante în structura organizațională a bisericii? 1 Corinteni 12:28; Apocalipsa 1:20; 2:1.

„Predicatorii lui Dumnezeu sunt simbolizați prin șapte stele, pe care Acela care este primul și cel de pe urmă le are în grija și protecția Lui specială. Dulcile influențe care trebuie să fie abundente în biserică sunt legate cu acești predicatori ai lui Dumnezeu, care trebuie să reprezinte iubirea lui Hristos.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 7.

2. LUCRAREA APOSTOLILOR/PREDICATORILOR

a. Care sunt principalele îndatoriri ale unui apostol? Cum arată Pavel că a luat în serios această lucrare? Ioan 21:15-17; 2 Corinteni 11:28.

b. Cum arată grija lui Pavel pentru credincioși amplexarea lucrării unui apostol (predicator)? 1 Corinteni 4:17; Coloseni 4:15,16.

„Predicatorii noștri ar trebui să plănuiască în mod înțelept, ca ispravnici credincioși. Ei ar trebui să simtă că nu este datoria lor de a zăbovi multă vreme asupra comunităților deja întemeiate, ci ei ar trebui să facă lucrare de evanghelizare agresivă, predicând Cuvântul și făcând lucrare din casă în casă, lucrând în locuri care nu au auzit încă adevărul... Ei vor găsi că nu există nimic la fel de încurajator ca a face lucrare de evanghelizare în câmpurile noi.” – *Evanghelizare*, pg. 232.

„Predicatorii noștri nu trebuie să creadă că Dumnezeu i-a rânduit să zăbovească mult cu credincioșii, sau să se lege la un birou administrativ. Persoanele din administrație să se ocupe de administrație și lăsați predicatorii să fie liberi să lucreze la adunările de tabără.” – *The Review and Herald*, 16 septembrie 1902.

„Dumnezeu nu poate să-i folosească pe acei care caută un loc sigur și ușor. Printr-o consacrare fără rezerve trebuie să ne pregătim pentru serviciul lui Dumnezeu. Predicatorii noștri nu trebuie să zăbovească mult în comunități, considerând comunitățile dintr-un anumit teritoriu ca fiind în grija lor specială. Credincioșii trebuie să aibă rădăcina în ei înșiși, înrădăcinându-se ferm în Hristos, pentru ca să poată aduce roadă spre slava Sa. Ca un singur om, ei trebuie să se străduiască de a realiza un scop – salvarea de suflete.” – *Pacific Union Recorder*, 28 august 1902.

c. Cine îi trimitea pe apostoli în zilele bisericii timpurii? Faptele apostolilor 11:22,23; 15:22,25.

„Dumnezeu a prevăzut dificultățile pe care servii Săi aveau să fie chemați să le întâmpine, și, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de orice provocare, El a instruit biserica prin revelație să-i pună deoparte în mod public pentru lucrarea de predicare. Hirotonirea lor a fost o recunoaștere publică a misiunii lor divine de a duce păgânilor vestea bună a evangheliei.” – *Istoria faptele apostolilor*, pg. 161.

„Pavel a privit ocazia hirotonirii sale ca începutul unei epoci noi și importante în lucrarea vieții sale. De la acest timp și-a datat el ulterior începutul apostoliei în biserica creștină.” – *Ibid*, pg. 125.

3. RESPONSABILITĂȚILE PREZBITERILOR LOCALI

- a. Pe lângă evanghelizare, hrănirea bisericilor și alte responsabilități în administrație, ce altă lucrare este foarte importantă de realizat pentru un apostol (predicator)? Tit 1:5.
-

„Hristos este pe cale de a-i hirotoni pe ucenicii Săi pentru lucrarea lor. Prin acești agenți slabi, prin Cuvântul și Duhul Său, El dorește să pună mântuirea la îndemâna tuturor.

Dumnezeu și îngerii sfinți au privit această scenă cu interes și cu mare bucurie. Tatăl știa că de la acești oameni avea să strălucească lumina divină, și că acele cuvinte rostite de ei când dădeau mărturie pentru adevăr, aveau să își aibă ecoul din generație în generație.” – *The Signs of the Times*, 18 iulie, 1900.

- b. Care sunt îndatoririle unui prezbiter local? Faptele apostolilor 20:28-31; 1 Petru 5:1-6.
-

„[1 Petru 5:5 citat.] Aceasta nu autorizează pe nici un om să întrepreindă lucrarea de a porunci fraților săi în mod arbitrar să procedeze așa cum consideră el că se cuvine, fără a se ține seama de propriile lor convingeri cu privire la datorie. Lucrătorii aleși ai lui Dumnezeu nu trebuie să simtă că la fiecare pas trebuie să aștepte să întrebe vreun slujbaș cu autoritate dacă pot face una sau alta. În vreme ce cooperează din inimă cu frații lor în îndeplinirea planurilor generale care au fost făcute pentru îndeplinirea lucrării, ei trebuie să privească în mod constant la Dumnezeul lui Israel pentru călăuzire personală.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg. 428.

- c. Cât de priceput ar trebui să fie un prezbiter în Cuvântul lui Dumnezeu? 2 Timotei 2:15.
-

„Cauza lui Dumnezeu are nevoie de oameni eficienți; are nevoie de oameni care sunt instruiți a face slujba de învățători și predicatori.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 81.

- d. Întrucât lucrarea prezbiterului este atât de importantă pentru creșterea bisericii, cu ce respect ar trebui să-i privim? Evrei 13:17,18; 1 Petru 5:5. De ce? 1 Corinteni 11:1.
-

4. PROCEDURI ÎN HIROTONIRE – I

a. Cum erau aleși candidații pentru hirotonire în zilele apostolilor? Fapte 6:1-4; Tit 1:5-9.

„Tinerii noștri să nu fie oprți de a intra în lucrare. Există pericolul ca prin reprezentări strălucitoare, unii vor fi abătuți de la calea pe care Dumnezeu le poruncește să meargă... Domnul cheamă mai mulți predicatori să lucreze în via Sa. Au fost rostite cuvintele: „Întăriți posturile avansate; aveți santinele credincioase în fiecare parte a lumii.” Dumnezeu vă cheamă, tinerilor. El cheamă oștiri întregi de tineri care sunt cu inimă și minte largă și care au o iubire profundă pentru Hristos și adevăr.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 56.

„Este cu totul greșit pentru profesori, să sugereze alte ocupații, să-i descurajeze pe tinerii care ar putea fi calificați să aducă servicii acceptabile în lucrare... Sunt între noi un număr peste medie de oameni capabili. În cazul în care capacitățile lor ar fi puse în folosință, am avea douăzeci de predicatori acolo unde avem acum unul.” – *Testimonies*, vol. 6, pg. 124.

„Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate hotărî cine se va angaja în lucrarea solemnă [de a lucra pentru suflete]. Au fost oameni buni în zilele apostolilor, oameni care se puteau ruga cu putere și puteau vorbi la subiect; totuși apostolii, care aveau putere asupra spiritelor necurate și care-i puteau vindeca pe bolnavi, nu îndrăzneau ca prin înțelepciunea lor să pună pe cineva deoparte pentru lucrarea sfântă de a fi purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Ei așteptau dovada de negreșit a manifestării Duhului Sfânt... Dacă ar fi să se lase pe seama a câtorva indivizi dintr-un loc și altul de a decide cine era potrivit pentru această mare lucrare, roada ar fi pretutindeni confuzia și instabilitatea.” – *Ibid.*, vol. 1, pg. 200.

b. Ce pregătire era cerută de biserică, împreună cu apostolii, înainte de hirotonirea lui Pavel și Barnaba? Faptele Apostolilor 13:1-3.

„Când Se pregătea pentru vreo încercare mare sau vreo lucrare importantă, Isus obișnuia să recurgă la singurătatea munților și să petreacă noaptea în rugăciune adresată Tatălui Său. O noapte de rugăciune a precedat hirotonirea apostolilor.” – *Marele Medic*, pg. 440.

„Înainte de a fi trimiși ca misionari în lumea păgână [Pavel și Barnaba] au fost dedicați în mod solemn lui Dumnezeu prin post și rugăciune, și prin punerea mâinilor. Astfel, ei au fost autorizați de către biserică, nu doar de a învăța adevărul, ci și de a îndeplini ritualul botezului și de a organiza comunitățile.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 122.

5. PROCEDURI ÎN HIROTONIRE – II

- a. **Cum se aduce la îndeplinire o hirotonire? Faptele Apostolilor 6:5,6; 1 Timotei 4:14. Cine oficiază hirotonirea? Faptele Apostolilor 14:23.**

„Apostolii au fost conduși de către Duhul Sfânt să traseze un plan pentru o mai bună organizare a tuturor forțelor care lucrează în biserică. Sosise timpul, spuneau apostolii, când conducătorii spirituali care aveau în supraveghere biserica trebuia să fie ușurați de misiunea de a împărți săracilor și de poveri similare, așa încât ei să poată fi liberi de a duce înainte lucrarea de predicare a evangheliei. [Faptele apostolilor 6:3,4 citat.] Acest sfat a fost urmat, și, prin rugăciune și punerea mâinilor, mai mulți oameni aleși au fost puși deoparte în mod solemn pentru îndatoririle lor ca diaconi.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 65.

„Dumnezeu a prevăzut dificultățile cu care servii Săi aveau să fie chemați să se confrunte, și, pentru ca lucrarea lor să fie mai presus de provocare, El a instruit biserica prin revelație să-i pună deoparte în mod public pentru lucrarea de slujire. Hirotonirea lor era o recunoaștere publică a desemnării lor divine de a duce păgânilor vestea bună a evangheliei.

Atât Pavel cât și Barnaba primiseră deja însărcinarea lor de la Dumnezeu Însuși și ceremonia de punere a mâinilor nu a adăugat nici un har nou sau vreo altă calificare. Era o formă recunoscută de a desemna într-o slujbă rânduită și o recunoaștere a autorității cuiva în acea responsabilitate. Prin ea, pecetea bisericii a fost pusă asupra lucrării lui Dumnezeu.

Pentru evrei această formă era una plină de semnificație. Când un tată evreu își binecuvânta copiii, el își punea mâinile cu reverență asupra capetelor lor. Când un animal era devotat sacrificiului, mâna unuia investit cu autoritate preoțească era pusă asupra capului victimei. Și când predicatorii bisericii de credincioși din Antioh și-au pus mâinile asupra lui Pavel și Barnaba, ei, prin această acțiune, Îi cereau lui Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea asupra apostolilor aleși în devotarea lor pentru lucrarea specifică la care fuseseră rânduiți.” – *Ibid.*, pg. 123.

- b. **Ori de câte ori apostolii vizitau un loc și trebuia să vorbească unei biserici, cu cine se consultau ei? Faptele Apostolilor 20:17. Ce impact avea hirotonirea diaconilor asupra bisericii? Faptele Apostolilor 6:1-7.**

„Faptul că acest pas [hirotonirea celor șapte diaconi] a fost în ordinea lui Dumnezeu se descopere în rezultatele imediate pentru bine, care au fost văzute.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 65.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- De ce este lucrarea apostolilor (predicatorilor) atât de importantă pentru biserică?
- De ce trebuie predicatorii să petreacă puțin timp în bisericile întemeiate?
- Cum inspiră trăirea după exemplul respectului pentru responsabilitatea de predicator?
- Ce calificare ar trebui să fie considerată la examinarea unui candidat pentru hirotonire?
- Care este semnificația punerii mâinilor?

„Promovarea membrilor care nu au fost reînnoiți în inimă și reformați în viață, este o sursă de slăbiciune pentru biserică. Acest fapt este adesea ignorat. Unii predicatori și unele biserici sunt atât de doritoare de a-și asigura o creștere a numărului, încât nu aduc o mărturie credincioasă împotriva obiceiurilor și practicilor necreștinești. Acei care acceptă adevărul nu sunt învățați că nu pot fi în siguranță, fiind lumești în comportament în timp ce cu numele sunt creștini. Până acum au fost supușii lui Satan; de aici înainte ei trebuie să fie supușii lui Hristos. Viața trebuie să mărturisească cu privire la schimbarea conducătorilor. Păreerea publică favorizează o mărturisire a creștinismului. E nevoie de puțină tăgăduire de sine și jertfire a eului pentru a te îmbrăca cu o formă de evlavie și a avea numele înscris în registrele bisericii. De aceea mulți devin parte din biserică fără să fi fost mai întâi uniți cu Hristos. Satana triumfă în aceasta. Asemenea convertirii sunt cei mai eficienți agenți ai săi. Ei servesc drept capcane pentru alte suflete. Ei sunt lumini false, ademenindu-i pe cei lipsiți de precauție la pierzare.

În zadar caută oamenii să transforme calea creștinului într-una largă și plăcută pentru cei din lume. Dumnezeu nu a netezit sau lărgit calea cea îngustă și aspră. Dacă dorim să intrăm în viață, trebuie să urmăm aceeași cale pe care a călcat Isus și ucenicii Săi – calea umilinței, tăgăduirii de sine și a sacrificiului.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 165.

„Fiecare suflet unit cu Hristos va fi un misionar viu pentru toți cei din jurul său. El va lucra pentru acei de aproape și de departe. El nu va avea sentimente doar pentru anumite secțiuni, nici un interes de a dezvolta o ramură a lucrării asupra căreia prezidează și să lase să se încheie acolo zelul său.” – *Selected Messages*, bk. 2, pg. 381, 382.

„Nu trebuie să existe nici o minimalizare a lucrării evangheliei. Nici o întreprindere nu ar trebui condusă în așa fel încât să determine predicarea cuvântului să fie privită ca fiind o chestiune de o importanță redusă. Nu este astfel. Acei care minimalizează lucrarea Îl minimalizează pe Hristos. Cea mai înaltă dintre toate lucrările este lucrarea în diferitele ei direcții și ar trebui să fie ținut înaintea tinerilor faptul că nu este lucrare mai binecuvântată de către Dumnezeu decât aceea a predicatorului evangheliei.” – *Testimonies*, vol. 6, pg. 378.

„A câștiga suflete la Hristos este o lucrare foarte frumoasă. Este cea mai mare lucrare dată vreodată omului muritor, aceea de a se ocupa de mințile omenești.” – *Slujitorii evangheliei* (1892), p. 395. eng.

DARUL SABATULUI ÎNTÂI

pentru Clinica din Paraguay

Republica Paraguay este o mică țară subtropicală situată în America de Sud, cu o populație de aproximativ 7 milioane de locuitori. Limbile oficiale sunt Spaniola și Guarani. În organizarea internă a bisericii noastre, Paraguay este inclusă în Uniunea de sud a Americii de Sud, împreună cu alte două țări: Uruguay și Argentina.

Solia Reformei a fost adusă în Paraguay în anul 1970 prin lucrarea de colportaj și eforturile a doi colportori care au venit să lucreze aici. Astăzi avem membri în trei orașe principale: Asuncion, Ciudad del Este și Encarnacion. Solia a ajuns de asemenea la alte locuri cum sunt Villa Rica, Coronel Oviedo, Paraguari Piribebuy, unde sufletele sunt învățate cu privire la adevăr.

În Paraguay religia predominantă este Romano-Catolicismul, urmată de un procent mai mic de protestantism. Datorită culturii băștinașe, lucrarea medicală misionară a înaintat foarte mult în această țară. Istoria bisericii noastre de aici a fost marcată de accentul puternic pus pe solia sănătății și de către instituțiile care reprezintă lumii această lucrare. În prezent avem trei instituții care continuă această lucrare cu mult efort, printre ele numărându-se o mică clinică naturistă și un restaurant vegetarian în Asuncion.

Vedem astăzi o nevoie puternică de a promova „brațul drept” al soliei, așa încât să se poată extinde și la restul țării noastre.

În acest Sabat vă rugăm frumos să fiți cu toții generoși în darurile dumneavoastră pentru a ne ajuta să ne îmbunătățim și mărim clinica noastră din Asuncion pentru a servi mai bine populației din Paraguay. Ținta noastră este aceea de a ajunge la mai multe suflete cu soliile celor trei îngeri.

Mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul lor financiar.

Frații și surorile voastre din Paraguay

Calificări pentru hirotonire

„[Mântuitorul nostru Isus Hristos] S-a dat pentru noi, pentru ca să ne răscumpere din orice nelegiuire și să-și curățească un popor deosebit, zelos pentru fapte bune.” (Tit 2:14).

„Este nevoie de o reformă în popor, dar aceasta ar trebui să-și înceapă lucrarea purificatoare cu preoții.” – *Testimonies*, vol. 1, pg. 444, 445.

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 280-289.

Duminică

30 noiembrie

1. RIDICÂND STANDARDUL

a. **Cum ar trebui să privească cineva responsabilitățile unei slujbe cu hirotonire? 1 Timotei 3:1.**

„Bărbați care sunt aleși de Dumnezeu să lucreze în această cauză vor face dovada înaltei lor chemări și vor considera că este cea mai înaltă îndatorire a lor aceea de a crește și a face progrese până când vor deveni lucrători capabili. Atunci când manifestă seriozitate de a-și îmbunătăți talanții pe care Dumnezeu li i-a încredințat, ei ar trebui să fie ajutați în mod judicios. Însă încurajarea ce le-a fost dată n-ar trebui să aibă gust de măgulire, căci Satan însuși va face suficient din acest fel de lucrare. Oameni care cred că au o datorie de a predica nu ar trebui să fie susținuți în a se încredința pe ei înșiși și familiile lor imediat asupra fraților pentru sprijin. Ei nu au dreptul să facă aceasta până când vor putea dovedi roadele muncii lor.” – *Testimonies*, vol. 1, pg. 423.

„În cămin, la școală, în biserică, bărbați, femei și tineri trebuie să se pregătească să dea lumii solia.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg. 448.

b. **De ce ar trebui să-i încurajăm pe mulți oameni să accepte chemarea de predicator ca lucrare a vieții lor? Matei 9:38; Luca 10:2.**

2. EVALUARE

- a. Evitând lucrurile bazate doar pe tradiție (Marcu 7:1-13), de unde știm că cerințele lui Dumnezeu pentru preoția Vechiului Testament se aplică încă astăzi? Maleahi 3:6, Evrei 13:8; Matei 5:20; 23:1-3.
-
- b. Numiți câteva calificări pe care ar trebui să le aibă un candidat pentru hirotonire și pentru conducere. Exodul 18:21; Deuteronomul 1:16,17; Ezechiel 44:23.
-

„În însărcinările date [de Moise]... prezbiterilor la timpul hirotonirii lor, el a trasat unele dintre calificările care-l fac pe un om capabil de a fi un conducător înțelept în biserică...

În lucrarea de a pune lucrurile în ordine în toate bisericile și de a hirotoni oameni potriviți care să activeze ca slujbași, apostolii au ținut la standardele înalte pentru conducere, prezentate în scrierile Vechiului Testament.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 69, 70.

„Acei care pretind a păzi și învăța legea sfântă a lui Dumnezeu și care calcă totuși în continuu acea lege, sunt pietre de poticnire atât pentru păcătoși, cât și pentru credincioșii în adevăr. Modul lejer și relaxat în care mulți privesc legea lui Iehova și darul Fiului Său este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Singurul mod în care putem corecta acest rău larg răspândit este acela de a examina îndeaproape pe oricine dorește să devină un învățător al Cuvântului. Acei asupra cărora zace această responsabilitate ar trebui să se familiarizeze cu istoria sa, de când a mărturisit a crede adevărul. Experiența sa creștină și cunoașterea Scripturilor de către el, modul în care ține adevărul prezent, ar trebui să fie toate înțelese.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 387.

„Surorile sunt legate îndeaproape de lucrarea lui Dumnezeu dacă El i-a chemat pe soții lor să predice adevărul prezent. Acești servi, dacă sunt cu adevărat chemați de Dumnezeu, vor simți importanța adevărului.” – *Testimonies*, vol. 1, pg. 137.

„O soție nesfințită este cel mai mare blestem pe care-l poate avea un predicator.” – *Ibid.*, pg. 138.

„Dumnezeu nu va încredința grija turmei Sale prețioase oamenilor a căror minte și judecată a fost slăbită de fostele rătăciră pe care le-au practicat, cum este așa-numitul perfecționism și spiritism... Deși s-ar putea ca ei să se simtă acum liberi de rătăcire și competenți a merge și a învăța această ultimă solie, Dumnezeu nu-i va primi. El nu va încredința sufletele prețioase grijii lor; căci judecata lor a fost pervertită câtă vreme au fost în rătăcire și este acum slăbită.” – *Experiențe și viziuni*, pg. 78.

3. PORUNCA A ȘAPTEA

a. Ce păcat este unul dintre cele mai serioase impedimente pentru hirotonire? 1 Corinteni 6:18; Proverbele 6:32, 33.

„Imoralitatea abundă pretutindeni. Desfrânarea este păcatul special al acestui veac.” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 308.

„Niciodată nu a fost acest păcat [încălcarea poruncii a șaptea] privit de Dumnezeu ca fiind atât de peste măsură de vinovat ca în prezent. De ce? Deoarece Dumnezeu Își curăță un popor deosebit, zelos pentru fapte bune.” – *Mărturia cu privire la comportament sexual, adulter și divorț*, pg. 249. eng.

b. Numiți unele abuzuri sau folosiri greșite care vor aduce pierdere veșnică. Matei 25:14-30.

„Dacă ne pipernicim capacitățile prin lipsă de acțiune, dacă ne deteriorăm talentele, care ar fi putut beneficia de cea mai înaltă cultivare, nu putem să răscumpărăm în lumea viitoare neglijența din trecut a cultivării proprii, acea mare pierdere.” – *Manuscript Releases*, vol. 9, pg. 21.

„De fiecare dată când una dintre facultățile glorioase cu care Dumnezeu l-a îmbogățit pe om este abuzată sau folosită în mod greșit, acea facultate pierde pentru totdeauna o parte din vigoarea ei și nu va mai fi niciodată cum a fost înainte să fi suferit abuzul. Fiecare abuz asupra naturii noastre morale în această viață nu este simțit doar pentru timp, ci pentru veșnicie. Deși Dumnezeu poate să-l ierte pe păcătos, totuși veșnicia nu va recupera pierderea de bună voie suferită în această viață...”

Capacitățile de a simți bucuria vor fi mai mici în viața viitoare datorită comportărilor greșite și abuzuării de puterile morale în această viață.” – *Astăzi cu Dumnezeu*, pg. 350. eng.

c. Numiți câteva probleme morale care trebuie să fie examinate la un candidat la hirotonire și la soția sa – și chiar la copiii săi. Leviticul 21:1, 5-7, 13, 14; Ezechiel 44:22; 1 Timotei 3:2-7; Tit 1:6-8.

„Tu te scuzi pretinzând că acum copiii tăi sunt în afara controlului tău, prea mari pentru ca tu să-i comanzi. Tu greșești în aceasta. Nici unul dintre copiii tăi nu este prea în vârstă pentru a-ți respecta autoritatea și a-ți asculta poruncile câtă vreme se află la adăpostul acoperișului tău. Ce vârstă aveau fiii lui Eli? Ei erau oameni căsătoriți; și lui Eli, ca tată și preot al lui Dumnezeu, i s-a cerut să-i țină în frâu.” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 551.

4. CALIFICĂRI MAJORE

- a. **În nerăbdarea voastră de a hirotoni mai mulți lucrători pentru a intra în marele câmp de seceriș, cu privire la ce ar trebui să fim atenți pentru a păstra integritatea lucrării lui Dumnezeu? Ezechiel 34:2, 10; Apocalipsa 2:2.**
-
- b. **De ce trebuie să ne uităm la experiența unui individ? 1 Timotei 3:6. Cum ar trebui să fie încercați oamenii și selectați pentru poziții de responsabilitate?**
-

„Cineva poate să fie numit să conducă [o mică grupă care acceptă adevărul] pentru o săptămână sau o lună, apoi un altul pentru câteva săptămâni; și astfel diferite persoane pot fi înrolate în lucrare, și, după un timp de probă potrivit, cineva ar trebui ales de către glasul bisericii să fie conducătorul recunoscut, totuși, niciodată nu trebuie să fie ales pentru mai mult de un an. Apoi un altul poate fi ales, sau același poate fi reales, dacă serviciul său s-a dovedit o binecuvântare pentru comunitate. Același principiu ar trebui urmat în alegerea oamenilor pentru alte poziții de răspundere, ca în slujbele conferinței. Oameni neîncercați nu ar trebui aleși ca președinți de conferințe.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 611, 612.

- c. **Ce alte calități trebuie luate în considerare la candidații pentru responsabilități în biserică? Tit 1:7-11; 2 Timotei 2:24, 25.**
-

„Unii care au intrat în câmp sunt doar novici în Scripturi. Și în alte lucruri ei sunt incompetenți și ineficienți. Ei nu pot citi Scripturile fără ezitări, pronunțând incorect cuvintele și încurcându-le într-un asemenea mod, încât cuvântul lui Dumnezeu este abuzat. Acei care nu sunt calificați să prezinte adevărul într-un mod corespunzător nu trebuie să fie nedumeriți cu privire la datoria lor. Locul lor este acela de învățăcei, nu de învățători...”

Acei care nu pot citi corect ar trebui să învețe aceasta și să devină apti de a învăța înainte de a sta înaintea publicului...

Predicatorii ar trebui examinați în special pentru a vedea dacă au o înțelegere inteligentă a adevărului pentru acest timp, așa încât ei să poată ține un discurs coerent cu privire la profeții sau asupra unor subiecte practice. Dacă nu pot prezenta în mod clar subiectele biblice, ei au nevoie să fie încă tot învățăcei. Ei ar trebui să cerceteze Scripturile în mod serios și cu rugăciune, și să devină familiarizați cu ele, pentru a fi învățători ai adevărului biblic pentru alții. Toate aceste lucruri ar trebui luate în considerare cu grijă și rugăciune înainte ca oamenii să se grăbească în câmpul de lucru.” – *Testimonies*, vol. 4, pg. 419-421.

5. ÎNFĂȚIȘAREA

- a. **De unde știm că legile și judecățile Vechiului Testament care explică cele zece porunci se aplică încă astăzi? Maleahi 4:4,5; Matei 22:36-40.**

„Hristos i-a dat lui Moise precepte religioase care trebuia să guverneze viața de zi cu zi. Aceste statute au fost date în mod explicit pentru a păzi cele zece porunci. Ele nu erau umbre sau tipuri care să treacă odată cu moartea lui Hristos. Ele trebuia să fie obligatorii pentru oamenii din fiecare veac, câtă vreme avea să țină timpul.” – *Comentarii Biblice*, VT, pg. 46.

- b. **În timpurile Vechiului Testament, ce îi descalifica pe oameni pentru hirotonire? Leviticul 21:16-24.**

„Mi s-a indicat la copiii lui Israel din vechime și am văzut cât de curați și sfinți trebuia să fie predicatorii sanctuarului, pentru că erau aduși prin lucrarea lor într-o legătură apropiată cu Dumnezeu. Aceia care slujesc, trebuie să fie sfinți, curați, fără pată, altfel Dumnezeu are să-i nimicească. Dumnezeu nu S-a schimbat. El este la fel de sfânt și curat și la fel de minuțios cum a fost întotdeauna.” – *Experiențe și viziuni*, pg. 79, 80.

- c. **Cum trebuie să considere persoanele hirotonite felul lor de îmbrăcăminte? Exodul 19:10, 11.**

„[Dumnezeu] ne-a dat dovezi că poate fi onorat sau dezonorat de înfățișarea acelor care oficiază înaintea Lui. El i-a dat lui Moise indicații speciale cu privire la toate lucrurile legate de serviciul Său. El a dat instrucțiuni chiar și cu privire la aranjarea caselor lor și a specificat îmbrăcăminte pe care ar trebui s-o poarte acei care urmau să slujească în serviciul Său. Ei trebuia să păstreze ordinea în toate lucrurile și în special să păstreze curățenia...”

Nimic nu trebuia să fie neglijent și dezordonat la aceia care apăreau înaintea Lui când veneau în sfânta Sa prezență. Și de ce era aceasta? Care era scopul întregii Sale grijii? Era aceasta doar pentru a recomanda poporul lui Dumnezeu? Era aceasta doar pentru a câștiga aprobare?

Motivul care mi-a fost dat a fost acesta, ca o impresie potrivită să fie făcută asupra poporului. Dacă aceia care slujeau în slujba sfântă nu aveau să manifeste grijă și reverență pentru Dumnezeu, în îmbrăcăminte și comportamentul lor, poporul avea să-și piardă evlavie și reverența pentru Dumnezeu și serviciul Său sfânt.” – *Testimonies*, vol. 2, pg. 540.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Ținând cont de puterea evangheliei descoperită în Noul Testament, trebuie să fie calificările pentru responsabilitățile cu hirotonire mai înalte sau mai coborâte decât în Vechiul Testament?
- b. În ce măsură trebuie să evaluăm viața candidatului și a soției sale înainte de convertire? De ce este porunca a șaptea importantă în acest proces?
- c. De ce este esențial a ține cont de caracterul copiilor unui candidat?
- d. Întrucât responsabilitățile unui prezbiter sunt de natură locală, câtă experiență este necesară pentru a-l evalua? Cât de temeinică ar trebui să fie evaluarea unui predicator?
- e. Cum afectează înfățișarea cuiva lucrarea?

„Cunoștința, bunăvoința, elocvența, recunoștința și zelul sunt toate ajutoare în lucrarea bună; dar fără iubirea lui Isus în inimă, lucrarea predicatorului creștin se va dovedi un eșec.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 165.

„Succesul acestei cauze [a lui Dumnezeu] nu depinde de faptul că avem un mare număr de predicatori, dar este de cea mai mare importanță ca acei care lucrează în legătură cu cauza lui Dumnezeu să fie bărbați care simt cu adevărat povara și sfințenia lucrării la care El i-a chemat. Câțiva oameni evlavioși și jertfitori de sine, mici în propria lor estimare, pot să facă un mai mare bine decât un număr mult mai mare, dacă o parte din aceștia sunt necalificați pentru lucrare, totuși încrezători în sine și lăudaroși cu talanții lor.” – *Testimonies*, vol. 1, pg. 419.

„Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate izbăvi prin puțini la fel ca și prin mulți. El nu este atât de mult onorat de marele număr, cât de caracterul acelor care-I slujesc.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 568.

„Acelora pe care El îi cheamă să activeze în lucrare, Domnul le va da tact, pricepere și înțelegere. Dacă după ce a lucrat timp de douăsprezece luni în lucrarea de evanghelizare, un om nu are de arătat roade ale eforturilor sale, dacă oamenii pentru care el a lucrat nu au avut folos, dacă el nu a ridicat standardul în locuri noi și nu sunt convertite suflete noi prin munca lui, acel om ar trebui să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu și să încerce să vadă dacă nu și-a greșit vocația. Salariile plătite de conferință ar trebui date acelor care arată roade ale muncii lor. Lucrarea unuia care-L recunoaște pe Dumnezeu ca eficiența a sa, care are o adevărată concepție a valorii sufletelor, a căror inimă este umplută de iubirea lui Hristos, va fi plină de roadă.” – *Evanghelizare*, pg. 424.

Rezolvând diviziunile în biserică

„Apostolii și prezbiterii [la Ierusalim] s-au strâns pentru a lua în considerare această chestiune [despre convertirea și tăierea împrejur a păgânilor]” (Faptele apostolilor, 15:6).

“Câtă vreme nu simțiți că ați putea jertfi propria voastră stimă de sine, și să vă dați chiar viața pentru a-l salva pe un frate care greșește, nu v-ați scos bârna din ochiul vostru așa încât să fiți pregătiți să-l ajutați pe fratele vostru.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pg. 128

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 145-155.

Duminică

7 decembrie

1. REZOLVÂND CONFLICTELE PERSONALE

a. Cum trebuie rezolvate conflictele personale sau ofensele particulare între membrii bisericii? Matei 18:15, 20.

„Nici o biserică nu ar trebui să sfătuiască și nici un comitet nu ar trebui să recomande, și nici o biserică nu ar trebui să voteze ca numele unui făcător de rele să fie îndepărtat din registrele bisericii, până când instrucțiunile date de Hristos n-au fost urmate cu credincioșie. Când s-a realizat acest lucru, biserica s-a curățat înaintea lui Dumnezeu. Atunci răul trebuie să fie făcut să fie văzut așa cum este și trebuie să fie îndepărtat, pentru ca să nu ajungă tot mai răspândit. Sănătatea și puritatea bisericii trebuie păstrate, pentru ca ea să poată sta înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în hainele neprihănirii lui Hristos.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 501. eng.

b. Cum îi privește Dumnezeu pe aceia care rezolvă dificultățile după metoda Sa? Iacov 5:19, 20.

„Nimeni nu a fost recâștigat de la o poziție greșită prin ocară și reproș; dar mulți au fost astfel abătuți de la Hristos și conduși să-și împietrească inimile împotriva convingerii. Un duh duios, un comportament amabil și câștigător poate să-i salveze pe cei rătăciți și să ascundă o mulțime de păcate.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pg. 103.

2. PĂCATUL PE FAȚĂ ȘI ÎNDOIALA

- a. **Cum poate un păcat particular să ajungă public și să pretindă disciplina bisericii? Matei 18:16-18. De ce acțiune poate fi nevoie la ocazii speciale? 1 Timotei 5:20.**

„În procedura cu membrii bisericii care rătăcesc, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu grijă instrucțiunile date de Mântuitorul în capitolul al optsprezecelea din evanghelia după Matei.” – *Slujitorii Evangheliei*, pg. 498. eng.

- b. **Cum trebuie să rezolve membrii bisericii problemele personale care nu pretind acțiune disciplinară? 1 Corinteni 6:1-4.**

„Creștinii nu ar trebui să apeleze la tribunalele civile pentru a rezolva neînțelegerile care ar putea apărea între membrii bisericii. Asemenea neînțelegeri ar trebui rezolvate între ei, sau de către biserică, în armonie cu instrucțiunea lui Hristos. Deși poate că s-a făcut nedreptate, urmașul blândului și umilului Isus va suporta „să fie păgubit” mai degrabă decât să deschidă înaintea lumii păcatele fraților săi în biserică.

Procesele legale între frați sunt o ocară pentru cauza adevărului. Creștinii care merg la lege unul împotriva altuia expun biserica ridiculizării vrăjmașilor ei și determină puterile întunericului să triumfe. Ei Îl rănesc din nou pe Hristos și Îl fac de rușine publică. Ignorând autoritatea bisericii, ei manifestă lipsă de respect față de Dumnezeu, care a dat bisericii autoritatea ei.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 238.

„Acei membri ai bisericii care apelează la tribunalele lumești arată că au ales lumea ca judecător al lor, și numele lor sunt înregistrate în ceruri ca una cu necredincioșii.” – *Selected Messages*, bk. 3, pg. 302, 303.

- c. **Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul controversii, ce ne putem aștepta să vedem adesea? Matei 15:14; Fapte 20:28-31; 2 Timotei 4:3,4.**

„A fost străduința continuă a vrăjmașului aceea de a introduce în biserică persoane care acceptă mult din ceea ce este adevăr, dar care nu sunt convertite. Prețișii creștini care nu sunt sinceri încredințării lor, sunt canale prin intermediul cărora lucrează Satan. El poate folosi membri neconvertiți ai bisericii pentru a-și duce înainte propriile sale idei și a întârzia lucrarea lui Dumnezeu. Influența lor este întotdeauna de partea răului. Ei pun critica și îndoiala ca pietre de poticnire în calea reformei.” – *Selected Messages*, vol. 2, pg. 159.

„Îngerii cei răi, în chip de credincioși vor lucra în rândurile noastre pentru a aduce un puternic spirit de necredință.” – *Ibid.*, bk. 3, pg. 410.

3. DIVIZIUNI

a. Care este cea mai mare dovadă cu privire la faptul că Isus este singurul Mesia adevărat? Ioan 17:17-21; 13:34, 35; 1 Corinteni 1:13.

„Isus știa că [preoții și învățătorii geloși] nu aveau să cruțe nici un efort pentru a crea o diviziune între proprii Săi ucenici și acei ai lui Ioan [Botezătorul]... Dorind să evite orice ocazii de disensiune sau înțelegere greșită, El Și-a încetat liniștit lucrarea și S-a retras în Galilea. Și noi, în timp ce suntem loiali adevărului, ar trebui să încercăm să amânăm tot ce poate conduce la discordie și înțelegere greșită. Căci oriunde se ridică acestea, rezultă în pierderea de suflete. Oriunde apar împrejurări care amenință să producă diviziuni, noi ar trebui să urmăm exemplul lui Isus și cel al lui Ioan Botezătorul.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 138, 139.

„Urmașii lui Hristos... ar trebui să folosească orice precauție corespunzătoare pentru a evita neînțelegerile; căci în fiecare diviziune a interesului, care rezultă în dispute și diferențe nefericite în biserică, sunt pierdute suflete care ar fi putut fi mântuite în împărăția Cerurilor. Când are loc o criză religioasă, persoanele din conducere, care pretind a fi uneltele lui Dumnezeu, ar trebui să urmeze exemplul marelui Maestru și acela al nobilului profet Ioan. Ei ar trebui să stea fermi și uniți în apărarea adevărului, în timp ce vor lucra cu grijă pentru a evita orice disensiuni injurioase.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, pg. 139, 140.

b. Ce creează diviziune în biserică? 1 Corinteni 11:18,19.

„Cauza pentru diviziune și discordie în familii și în biserică este despărțirea de Hristos. A ne apropia de Hristos înseamnă a ne apropia unii de alții. Secretul adevăratei uniri în biserică și în familie nu este diplomația, nici managementul, nici eforturile supraomenești de a birui dificultățile – deși vor fi multe dintre acestea de făcut – ci unirea cu Hristos.

Imaginați-vă un cerc mare de la marginea căruia sunt multe linii care merg toate spre centru. Cu cât mai mult se apropie aceste linii de centru, cu atât mai aproape sunt unele de altele.

La fel este în viața creștină. Cu cât mai mult ne apropiem de Hristos, cu atât mai aproape vom fi unii de alții. Dumnezeu este proslăvit când poporul Său se unește în acțiune armonioasă.” – *Căminul Adventist*, pg. 179. eng.

c. Ce ar trebui să se facă cu acei care creează asemenea diviziuni? Romani 16:17,18.

4. PERICOL DE DIVIZARE ÎN ANTIOHIA

- a. **Ce problemă serioasă s-a dezvoltat în biserică în Antiohia, care ar fi putut dăuna bisericii ca întreg? Faptele apostolilor 15:1,5.**

„[Anumiți evrei din Iudeia pretindeau] că nimeni nu putea fi mântuit fără a fi tăiat împrejur și fără a ține întreaga lege ceremonială.

Aceasta a fost o întrebare importantă, și una care afecta biserica într-un foarte mare grad. Pavel și Barnaba au întâmpinat-o cu promptitudine și s-au împotrivit introducerii acestui subiect păgânilor. Lor li se împotriveau în această privință iudeii care au crezut din Antiohia, și care sprijineau poziția celor din Iudeia. Chestiunea a rezultat în multe discuții și lipsă de armonie în biserică, până când, în cele din urmă, biserica din Antiohia, înțelegând că discutarea în continuare a chestiunii avea să ducă la o divizare între ei, a hotărât să-l trimită pe Pavel și pe Barnaba, împreună cu unii oameni responsabili din Antiohia la Ierusalim și a pus chestiunea înaintea apostolilor și prezbiterilor.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pg. 369.

- b. **Ce hotărâre a fost propusă pentru a rezolva divizare din biserică? Cine a participat la acest conciliu general? Faptele apostolilor 15:2, 6-20.**

„Consiliul care a hotărât acest caz [al noilor convertiți păgâni] era compus din întemeietorii bisericilor creștine formate din iudei și neamuri. Bătrânii din Ierusalim și delegații din Antiohia au fost prezenți și cele mai influente biserici au fost reprezentate. Consiliul n-a pretins infailibilitate în deliberările sale, dar a acționat după dictatul unei judecăți iluminate și cu demnitatea unei biserici întemeiate după voia divină. Ei au văzut că Dumnezeu Însuși decisese această chestiune, favorizându-i pe cei dintre neamuri cu Duhul Sfânt; și a fost lăsat pe seama lor să urmeze călăuzirea Spiritului.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pg. 376.

„Acolo [la Ierusalim] [Pavel și Barnaba și alți bărbați responsabili din Antiohia] urmau să-i întâlnească pe delegații din diferite biserici și pe cei care veniseră să participe la sărbătorile anuale care se apropiau. Până atunci orice controversă trebuia să înceteze, până avea să se ia o decizie finală de către responsabilii bisericii. Această decizie a fost dată apoi pentru a fi acceptată în mod universal de către diferitele biserici din toată țara.” – *Ibid.*, pg. 369.

- c. **De ce a inspirat această conferință de asemenea o mare bucurie? Faptele apostolilor 15:3,4.**

5. REZOLVÂND PROBLEME DOCTRINALE

a. Cum au rezolvat primii creștini problemele care amenințau să creeze divizări? Fapte 15:22.

„Când s-au ridicat disensiuni într-o biserică locală, cum s-au ridicat mai târziu în Antiohia și în alte părți, și credincioșii nu puteau să ajungă la o înțelegere între ei, unor asemenea chestiuni nu li s-a permis să creeze o divizare în biserică, ci s-a făcut referire la un consiliu general al întregului corp de credincioși, format din delegații desemnați din diferitele comunități locale, cu apostolii și prezbiterii în poziții de responsabilitate în conducere.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 70.

„Pe vremuri, când un mic grup de oameni însărcinat cu conducerea generală a lucrării au căutat ca, în numele Conferinței Generale, să aducă la îndeplinire planuri neînțelepte și să restricționeze lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu puteam să mai consider glasul Conferinței Generale, reprezentată de acești câțiva frați, drept glasul lui Dumnezeu. Însă aceasta nu spune că deciziile unei Conferințe Generale compusă dintr-o adunare de persoane desemnate în mod corespunzător, bărbați reprezentanți din toate părțile câmpului, nu ar trebui respectate. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanți ai bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați într-o Conferință Generală, să aibă autoritate.” – *Slujitorii evangheliei*, pg. 434.

b. Cum a fost informat întregul corp cu privire la decizia consiliului general? Fapte 15:19-23; Cine a urmat hotărârea? Fapte 15:30-33.

„Întregul corp de creștini nu a fost chemat să voteze cu privire la întrebarea [care fusese ridicată în Antiohia]. Apostolii și prezbiterii – bărbați cu influență și judecată – au structurat și emis decretul care a fost apoi acceptat în mod general de către bisericile creștine. Nu toți au fost mulțumiți, totuși, cu această decizie, a existat o facțiune de frați falși, care s-au angajat într-o lucrare a propriei responsabilități. Ei s-au îngăduit în murmurare și găsim de greșeli, propunând planuri noi și căutând să dărâme lucrarea oamenilor cu experiență pe care Dumnezeu îi rânduisese să învețe învățătura lui Hristos. Biserica a avut de întâmpinat de la început asemenea obstacole și le va avea mereu până la încheierea timpului.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pg. 376.

„Dacă sfatul bisericii nu poate fi respectat, este într-adevăr fără putere. Dumnezeu a pus în biserică un glas care trebuie să-i controleze pe membrii ei.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 103.

c. Ce rezultat a urmat această metodă? Fapte 15:24-28, 34, 35; 16:4, 5.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- a. Cum trebuie să tratăm problemele dintre membrii bisericii?
- b. Ce fel de influență încearcă Satan să exercite în bisericile noastre? Cum putem fi siguri să nu fim abătuți de la solia ce ne-a fost dată?
- c. Care este principala cauză a divizărilor în pretinsul popor al lui Dumnezeu?
- d. În prima biserică, cine a fost trimis la Ierusalim din diferite părți ale lumii pentru a rezolva probleme de divizare?
- e. Ce fel de autoritate a dat Dumnezeu acestui tip de corp mondial reprezentativ?

„Fiecare membru al bisericii are o voce în alegerea de slujbași ai bisericii. Biserica alege slujbașii conferințelor de stat. Delegații aleși de către conferințele de stat aleg slujbași pentru conferințele de uniune și delegații aleși de către conferințele de uniune aleg slujbașii Conferinței Generale. Prin acest aranjament, fiecare instituție, chiar biserică, și fiecare individ, fie direct sau prin reprezentanți, are un glas în alegerea oamenilor care poartă principalele responsabilități în Conferința Generală.” – *Testimonies*, vol. 8, pg. 187.

„[Dumnezeu] Își apreciază biserica Sa, nu pentru avantajele ei externe, ci pentru evlavia sinceră care îi deosebește de lume.” – *Profeți și Regi*, pg. 465.

„Relele stimei de sine și ale unei independențe nesfințite, care ne împiedică cel mai mult utilitatea și care se vor dovedi spre ruina noastră dacă nu le biruim, izvorăsc din egoism. ‚Sfătuiți-vă unii cu alții’ este solia care mi-a fost repetată tot mereu de către îngerul lui Dumnezeu...”

Dumnezeu conduce un popor și îl pregătește pentru înălțarea la cer. Stăm noi, cei care jucăm un rol în această lucrare, ca santinele pentru Dumnezeu? Căutăm noi să lucrăm în unire? Suntem noi binevoitori să devenim servii tuturor? Urmăm noi marele nostru exemplu?” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 29.

„Dacă au existat dificultăți, ... dacă au existat invidie, răutate, amărăciune, bănuieli rele, mărturisii aceste păcate, nu într-un mod general, ci mergeți personal la frații și surorile voastre. Fiți specifici. Dacă voi ați săvârșit un rău și ei douăzeci, mărturisiți-l pe acela unu, ca și când ați fi principalul vinovat. Luați-i de mână, lăsați inima voastră să se înmoaie sub influența Duhului lui Dumnezeu și spuneți: ‚Mă veți ierta? Nu am avut sentimente bune față de voi. Doresc să îndrept orice lucru rău, pentru ca nimic să nu stea înregistrat împotriva mea în cărțile din cer. Trebuie să am un raport curat.’ Cine, credeți voi, că ar rezista unei mișcări ca aceasta?” – *Înalta noastră chemare*, pg. 370. eng.

Cetățile de scăpare din Vechiul Testament

„Dacă un om omoară pe cineva, ucigașul să fie omorât, pe mărturia martorilor. Un singur martor nu va fi de ajuns ca să fie osândit cineva la moarte.” (Numeri 35:30).

„Într-un proces pentru crimă cel acuzat nu trebuia condamnat pe baza mărturiei unui martor, chiar dacă dovezile circumstanțiale ar fi putut să fie puternice împotriva lui.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 529.

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, pg. 528-532. (cap. 48)

Duminică

14 decembrie

1. REVANȘA

a. După ce Adam și Eva au fost scoși afară din frumoasa Grădină, ce controversă a izbucnit între doi frați? Geneza 4:3-7.

b. Cum a hotărât Cain să rezolve problema dintre ei și ce blestem a fost pus asupra lui? Geneza 4:8-15.

„Crușând viața primului criminal, Dumnezeu a prezentat întregului univers o lecție cu semnificație pentru marea luptă. Istoria întunecată a lui Cain și a descendenților lui era o ilustrație pentru care ar fi fost rezultatul permiterii păcătosului de a trăi pentru totdeauna, pentru a-și aduce la îndeplinire răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 64.

c. Cum a fost privit următorul criminal? Geneza 4:16-18, 23, 24.

„La crima de omucidere, în care Cain deschisese calea, Lameh, al cincilea ca descendență, a adăugat poligamia și, lăudăros și sfidător, el L-a recunoscut pe Dumnezeu, doar pentru a atrage de la răzbunătorul Cain o asigurare a propriei sale siguranțe.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 68.

d. Ce principiu a fost stabilit după potop? Geneza 9:6.

2. O MĂSURĂ DE SIGURANȚĂ

- a. **Ce prevedere unică i-a dat Dumnezeu lui Israel pentru acei care erau nevinovați de crimă intenționată? Iosua 20:1-3.**
-

„Măsura aceasta îndurătoare [de a desemna cetăți de scăpare] a fost considerată necesară de către vechiul obicei de răzbunare personală, prin care pedeapsa criminalului revenea în seama celei mai apropiate rude sau a următorului moștenitor al celui decedat. În cazurile în care vina era clar evidentă, nu era necesar să se aștepte un proces al magistraților. Răzbunătorul putea să-l urmărească pe criminal pretutindeni și să-l omoare oriunde s-ar fi găsit. Domnul nu a găsit potrivit să desființeze acel obicei în acel timp, ci a luat măsuri să asigure siguranța aceluia care aveau să ia viața în mod neintenționat.” – *Patriarhi și Profeți*, pg. 529.

- b. **Când trupul unei persoane era găsit și nu exista nici un suspect, ce pași erau întreprinși cu promptitudine pentru a-l găsi pe criminal? Deuteronomul 21:1-9.**
-

„Pentru a crește oroarea de crimă și a ajuta la găsirea criminalului, Dumnezeu a rânduit ca atunci când trupul unei persoane moarte era găsit în țară, cea mai solemnă ceremonie publică trebuia să fie ținută sub îndrumarea magistraților și bătrânilor în legătură cu preoții.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

- c. **Câte cetăți din Israel erau puse la o parte pentru acest scop și cum erau ele distribuite? Numeri 35:6,9-14; Iosua 20:7-9.**
-

„Cetățile de scăpare erau distribuite în așa fel încât să fie la distanța de cel mult o jumătate de zi de călătorie din orice parte a țării. Drumurile care duceau spre ele trebuiau păstrate tot timpul într-o stare bună și pretutindeni de-a lungul drumului trebuiau ridicate semne pe care era înscris cuvântul „Refugiu” cu caractere clare și evidente, pentru ca cel care fuge să nu fie întârziat nici o clipă. Orice persoană – evreu, străin sau rezident provizoriu – putea să se folosească de această măsură. Dar în timp ce nevinovații nu trebuiau să fie omorâți în grabă, nici cei vinovați nu trebuia să scape de pedeapsă. Cazul fugarului trebuia să fie tratat în mod drept de către autoritățile potrivite, și numai când era găsit nevinovat de crimă intenționată, trebuia să fie protejat în cetatea de scăpare. Cel vinovat era dat pe seama răzbunătorului. Și acei care aveau dreptul la protecție puteau s-o primească doar cu condiția de a rămâne în refugiu rânduit.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 529.

3. INTENȚIE DECLARATĂ

- a. Cine putea folosi aceste cetăți de scăpare și cât de urgentă era sosirea lor acolo? Numeri 35:15,22-24; Deuteronomul 19:4,5. Dacă fugarul dorea să scape cu viață, ce trebuia să facă?
-

„Acela care fugea în cetatea de scăpare nu putea face nici o întârziere. Familia și serviciul erau lăsate în urmă. Nu era nici un timp de luat rămas bun de la cei dragi. Viața sa era în joc și orice alt interes trebuia sacrificat unui scop – de a ajunge în locul siguranței. Istovirea era uitată, dificultățile nu erau luate în seamă. Fugarul nu îndrăznea să-și încetinească pasul nici măcar pentru un moment până când ajungea în interiorul zidului cetății.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 531.

- b. Ce li se cerea fugarilor să declare în mod public într-o cetate de scăpare? Iosua 20:4,5; Numeri 35:12.
-

- c. Din moment ce o persoană găsea adăpost, cât timp rămânea ea în acea cetate de scăpare? Numeri 35:25,32; Iosua 20:6.

- d. Ce se întâmpla dacă prizonierul hotăra să-și părăsească locul de siguranță înainte de a fi eliberat în mod legal? Numeri 35:26-28.
-

„Prizonierul care ar fi ieșit din cetatea de scăpare era abandonat pe seama răzbunătorului sângelui. Astfel oamenii erau învățați să adere la metodele pe care înțelepciunea infinită le-a rânduit pentru siguranța lor.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 531.

- e. Din moment ce cetățile de scăpare erau disponibile doar pentru aceia care au omorât în mod accidental o persoană, ce se întâmpla cu cineva care era osândit pentru crimă intenționată? Numeri 35:16,21,31.
-

„Dacă cineva trimis în judecată pentru crimă era dovedit vinovat, nici o ispășire sau răsplată nu putea să-l salveze.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 530.

4. PEDEAPSA CEA DREAPTĂ

- a. **De ce li se cerea israeliților să îl dea la moarte pe criminal?
Exodul 21:14; Numeri 35:33,34.**
-

„Siguranța și puritatea națiunii cerea ca păcatul crimei să fie pedepsit cu severitate. Viața omenească, pe care numai Dumnezeu o putea da, trebuia păzită cu sfințenie.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 530.

„Dumnezeu îi privește drept vrăjmași ai Săi pe aceia care prin orice act de neglijență îi protejează pe cei vinovați. Ei sunt în ochii Săi părtași la faptele rele ale păcătosului.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

- b. **În limbaj simbolic, după ce strigă sângele victimei omorâte? Cine trebuia să execute judecata asupra criminalului osândit? Geneza 4:10; Apocalipsa 6:9,10; Numeri 35:19.**
-

„Oricine – fie individ sau cetate – care va scuza crima criminalului, când este convins de vina sa, este un părtaș al păcatului său și va suferi cu siguranță mânia lui Dumnezeu.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

- c. **Care era una dintre principalele crime ale lumii antediluviene și de ce aduce aceasta societatea modernă în același punct de distrugere? Geneza 6:11; Luca 17:26; Isaia 59:14.**
-

„Desfrânarea, tâlhăria și crima, care cresc în mod continuu, inundă lumea noastră și o pregătesc pentru a primi mânia neamestecată a lui Dumnezeu.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

- d. **Care sunt câteva dintre reperele stricte în determinarea nevinovăției sau vinovăției și de ce? Numeri 35:30; Matei 18:16.**
-

„Prevederea că nimeni să nu fie condamnat pe baza mărturiei unui singur martor era atât dreaptă, cât și necesară. Un om poate fi controlat de prejudecată, egoism sau răutate. Dar era mică probabilitatea ca două sau mai multe persoane să fie atât de pervertite, încât să se unească în aducerea de mărturie mincinoasă; și chiar dacă ar fi făcut astfel, o examinare separată avea să ducă la o descoperire a adevărului.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

5. ÎNȚELEPCIUNE ȘI ECHILIBRU DESĂVÂRȘITE

- a. **Explicați cum sistemul judiciar al lui Dumnezeu era bazat pe milă și dreptate. Psalmii 89:14.**

„În timp ce Domnul dorește ca omuciderea să fie privită cu oroare, El dorește să-l protejeze cu grijă pe cel nevinovat. Astfel, fără a nimici cu totul obiceiul răzbunării individuale, El ia cele mai temeinice măsuri pentru ca cei nevinovați să nu fie omorâți în grabă, fără judecată, și nici cei vinovați să nu scape de pedeapsă.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- Cum și-a găsit ideea de răzbunare devreme loc pe pământ?
- Pentru a-i proteja pe acei care au omorât din greșeală pe cineva, ce plan unic a introdus Dumnezeu în poporul Său?
- O persoană găsită nevinovată de crimă intenționată, pentru cât timp trebuia să rămână în cetatea sa de scăpare?
- Cum afectează tolerarea criminalilor cu intenție întreaga țară?
- De ce era nevoie de doi sau mai mulți martori pentru a condamna o persoană pentru crimă intenționată?

„Faptul că desfrânarea și crima erau privite cu ușurință, a fost cel care a calificat Sodoma pentru judecățile lui Dumnezeu. Dacă acei în autoritate iau asupra lor lucrarea pe care Domnul le-a rânduit-o – tații începând să corecteze relele în propriile lor familii și magistrații și conducătorii acționând cu promptitudine și hotărâre pentru a-i pedepsi pe cei vinovați – alții s-ar fi temut și crima ar fi scăzut. Dumnezeu nu ar fi considerat atunci necesar să ia chestiunea în propria Sa mână și prin lucruri grozave în dreptate, să execute dreptatea care fusese pervertită de către oamenii cu autoritate.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

„Judecata nici unui om nu trebuie să controleze în vreo chestiune importantă. Considerația și respectul reciproc împărtășește demnitatea corespunzătoare lucrării și îi unește pe servii lui Dumnezeu în legături strânse de iubire și armonie. În timp ce ei ar trebui să se bazeze pe Dumnezeu pentru putere și înțelepciune, predicatorii evangheliei ar trebui să se sfătuiască împreună în toate chestiunile care pretind deliberare. ‚Pentru ca fiecare cuvânt să fie confirmat de către doi sau trei martori.’ (Matei 18:16).” – *Ibid.*

Cetatea de scăpare a lui Iehova în timpurile moderne

„Acela care locuiește în locul tainic al celui Prea înalt va rămâne sub umbra celui atotputernic. Voi spune despre Domnul: El este refugiul și cetățuia mea; Dumnezeul meu, în El mă voi încrede” (Psalmii 91:1,2).

„Cetățile de scăpare rânduite pentru poporul lui Dumnezeu din vechime erau un simbol al refugiului ce ni se oferă în Hristos.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 530.

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 3-8.

Duminică

21 decembrie

1. REFUGIU CONSTANT

- a. **De cine avem nevoie cu disperare când fugim de răzbnător?**
Deuteronomul 33:27,28; 2 Samuel 22:1-4. Cum a recunoscut David aceasta după propria sa eliberare personală? Psalmii 9:10.

„Păcătosul este expus morții veșnice până când găsește un loc de a se ascunde în Hristos; și după cum zăbovirea și nepăsarea putea să răpească fugarului singura șansă de a trăi, tot astfel întârzierile și indiferența se pot dovedi ruina sufletului. Satan, marele vrăjmaș, este pe urma fiecărui călcător al legii sfinte a lui Dumnezeu, și acela care nu este sensibil cu privire la pericolul său și care nu caută cu seriozitate adăpost în refugiul veșnic, va cădea pradă nimitorului.” – *Patriarhi și profeți*, pg. 531.

- b. **Când înțelegem cu adevărat credințioșia și siguranța refugiului nostru în Hristos, ce situații ne vor face să ne temem?** Psalmii 46:1-3; 62:1-8. De ce fel de relație cu El este nevoie? Psalmii 91:1,2.

- c. **De ce ne face înțelegerea adevărului despre sanctuar să avem o legătură mai adâncă cu Hristos ca refugiu al nostru?** Evrei 6:18,19.

2. ADEVĂRUL CURAT, NEDETERIORAT

- a. **În ce fel de refugiu și-au pus încrederea aceia care cred minciuni și care este rezultatul? Isaia 28:14-21; 34:1-4, 8.**

„Pentru Dumnezeuul nostru îndurător, pedeapsa este un act străin. Totuși El ,cu nici un chip nu-l va socoti pe cel vinovat drept nevinovat’ (Exodul 34:7)... Însăși ezitarea Sa de a executa dreptatea mărturisește cu privire la enormitatea păcatelor care Îi solicită judecățile și cu privire la severitatea răsplătirii care îl așteaptă pe păcătos.

Toți locuitorii pământului trebuie să-L întâlnească în curând pe marele Legiuitor asupra legii Sale călcate. Sunt foarte mulți în bisericile populare care cunosc doar puțin din sensul soliei pentru acest timp.”– *The Signs of the Times*, 25 ianuarie 1910.

- b. **Au minciuna și adevărul ceva în comun? 1 Ioan 2:21. Ce pași ar trebui să se facă atunci când adevărul este neglijat?**

„După cum lumina și viața oamenilor a fost respinsă de către autoritățile eclesiastice în zilele lui Hristos, tot la fel au fost respinse în fiecare generație care a urmat. Istoria retragerii lui Hristos din Iudeia s-a repetat tot mereu. Când reformatorii au predicat cuvântul lui Dumnezeu, ei nu se gândiseră să se despartă de biserica întemeiată; dar conducătorii religioși nu au vrut să tolereze lumina, și acei care au purtat-o au fost obligați să caute o altă clasă, care tânjea după adevăr. În zilele noastre puțini dintre preținșii urmași ai reformatorilor sunt mânați de spiritul lor. Puțini ascultă de glasul lui Dumnezeu și sunt gata să accepte adevărul în orice formă ar fi prezentat el. Adesea, aceia care urmează pașii reformatorilor sunt obligați să părăsească bisericile pe care le iubesc, pentru a declara învățătura clară a cuvântului lui Dumnezeu. Și de multe ori, acei care caută lumina sunt obligați de către aceeași învățătură să părăsească biserica părinților lor, pentru ca să poată da ascultare.”– *Hristos lumina lumii*, pg. 180.

- c. **Care este adevărul curat și de ce trebuie să fie nepângărit și păstrat? Ioan 14:6; 17:3; 1 Timotei 3:15; Isaia 28:9-13.**

„Trebuie să stăm pe platforma adevărului veșnic – curat și nepângărit. În aceasta am putea fi considerați unici, dar aceasta este partea tuturor acelor care fac din Hristos partea lor.”– *Slujirea medicală*, pg. 161. eng.

3. DOAR CU NUMELE

- a. **Ce profeție arată că majoritatea bisericilor nu vor accepta adevărul curat și nepângărit în aceste ultime zile? Isaia 4:1.**
-

„Mulți simt că trebuie să facă anumite concesii pentru a face pe placul rudelor și prietenilor lor nereligioși. Întrucât nu este întotdeauna ușor a trage linia, o concesie pregătește calea pentru alta, până când acei care au fost cândva adevărați urmași ai lui Hristos se conformează în viață și caracter la obiceiurile lumii. Legătura cu Dumnezeu este întreruptă. Ei sunt creștini doar cu numele. Când vine ceasul încercării, atunci speranța lor se dovedește a fi neîntemeiată. Ei s-au vândut pe ei și pe copiii lor vrăjmașului.” – *Comentarii Biblice*, vol. 2, pg. 89.

- b. **De unde știm că această profeție se referă la timpul judecății de cercetare? Isaia 4:2-4.**
-

- . **Cum vor fi tratați acei care doresc doar numele lui Hristos, dar nu și caracterul Său? Matei 7:21-23.**
-

„Sunt în biserică unii care, dacă nu sunt cu totul convertiți, Îl vor răstigni din nou pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei și îl vor face de rușine publică. Apelez la fiecare membru al bisericii să întrebe: Fac eu tot ce pot pentru a-L onora pe Răscumpărătorul meu? Adevărul ținut cu nedreptate este cel mai mare blestem care poate veni asupra lumii noastre. Dar adevărul, așa cum este în Isus, este o mireasmă de viață spre viață. Este vrednic de avut, vrednic de trăit, vrednic de apărat. Hristos ne cheamă să pășim pe calea îngustă, unde fiecare pas înseamnă o tăgăduire a eului. El ne cheamă să stăm pe platforma adevărului veșnic și să luptăm, da, să luptăm cu seriozitate pentru credința dată sfinților odată.” – *The Review and Herald*, 4 decembrie 1900.

- d. **În această lumină, cât de periculos este păcatul cu voia? Evrei 10:26,27.**
-

„Dacă creștinii sunt astfel doar cu numele, ei sunt ca sarea care și-a pierdut puterea de a săra. Ei nu au nici o influență spre bine în lume. Prin reprezentarea lor greșită a lui Dumnezeu, ei sunt mai răi decât necredincioșii.” – *Hristos lumina lumii*, pg. 243.

4. CETATEA DE SCĂPARE PE PĂMÂNT

a. Care este rezultatul umblării cu Isus în adevărul curat? 1 Ioan 1:7.

„O unire între credincioși cu Isus va conduce în mod la fel de natural la o unire unii cu alții, a cărei legătură de unire este cea mai rezistentă de pe pământ.” – *Testimonies*, vol. 5, pg. 46.

b. Ce relație are biserica lui Dumnezeu de pe pământ cu cerul și ce speranță ne aduce aceasta? Efeseni 3:15; Evrei 12:22,23.

„Pentru ca biserica să poată fi o putere de educare în lume, ea trebuie să coopereze cu biserica din cer. Membrii ei trebuie să-L reprezinte pe Hristos. Inimile lor trebuie să fie deschise pentru a primi fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu poate considera potrivit să le-o ofere.” – *The Review and Herald*, 4 decembrie 1900.

c. De ce avem nevoie pentru a face parte din biserică? Efeseni 4:4, 11-16; 5:23; 1 Corinteni 12:12-14; Faptele apostolilor 2:46,47.

„Biserica este fortăreața lui Dumnezeu, cetatea Sa de scăpare, pe care o păstrează într-o lume răzvrătită. Orice trădare a bisericii înseamnă trădare a Aceluia care a cumpărat omenirea cu sângele unicului Său Fiu. De la început, suflete credincioase au format biserica de pe pământ. În fiecare veac, Domnul Și-a avut străjerii Săi, care au dat o mărturie credincioasă generației în care au trăit. Aceste santinele au dat solia de avertizare; și când au fost chemate să-și depună armura, alții au preluat lucrarea. Dumnezeu i-a adus pe acești martori într-o relație de legământ cu El, unind biserica de pe pământ cu biserica din cer. El a trimis îngerii Săi să slujească bisericii Sale și porțile locuinței morților nu au putut birui poporul Său.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 4.

„[O] obligație prea adesea tratată cu ușurință – una care trebuie prezentată în mod clar tinerilor treziți față de cerințele lui Hristos – este obligația relației cu biserica.

Foarte apropiată și sfântă este relația dintre Hristos și biserica Sa – El mirele și biserica mireasa; El capul și biserica trupul. Atunci legătura cu Hristos implică legătură cu biserica Sa.” – *Educația*, pg. 225.

5. LOCUIND ÎN CETATEA DE SCĂPARE

- a. **Cum intenționează Dumnezeu să-Și descopere iubirea Sa lumii? Ioan 13:34,35; 17:20,21. Care este privilegiul nostru cu privire la biserică? Evrei 10:25; Psalmii 27:4.**
-

„Biserica este depozitarul bogățiilor harului lui Hristos, și prin biserică se va manifesta în cele din urmă... arătarea finală și deplină a iubirii lui Dumnezeu.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 3.

„Biserica lui Hristos, așa de slabă și cu defecte cum ar putea părea, este pe pământ beneficiarul asupra căruia El Își revarsă într-un sens special iubirea și considerația. Biserica este locul în care este manifestat harul Său, în care Îi place să aplice îndurarea Sa asupra inimilor omenești. Duhul Sfânt este reprezentantul Său și lucrează pentru a produce transformări așa de minunate, încât îngerii privesc asupra lor cu uimire și bucurie. Cerul este plin de bucurie atunci când membrii familiei omenești sunt văzuți a fi plini de compasiune unul pentru altul, iubindu-se unul pe altul așa cum i-a iubit Hristos. Biserica este fortăreața lui Dumnezeu, Cetatea Sa de scăpare pe care o păstrează într-o lume revoltată. Orice trădare a încredințării ei sfinte constituie trădare față de Acela care a cumpărat-o cu sângele scump al Unicului Său Fiu.” – *The Ellen G. White 1888 Materials*, pg. 1554.

- b. **Întrucât biserica trebuie să-L reprezinte pe Hristos pe pământ, ce trebuie să descoperim noi tuturor? 2 Corinteni 5:20; 1 Petru 2:9.**
-

„Biserica de astăzi are nevoie de bărbați care, asemenea lui Enoh, au umblat cu Dumnezeu, descoperindu-L pe Hristos lumii. Membrii bisericii trebuie să ajungă la un standard mai înalt. Solii cerești așteaptă să comunice cu acei care și-au cufundat eul până ce acesta nu s-a mai văzut... Hristos este răstignit din nou de către mulți care, prin îngăduință de sine, îi permit lui Satan să câștige controlul asupra lor. Biserica are nevoie de bărbați devotați care să ducă lumii solia mântuirii, îndrumându-i pe păcătoși la Mielul lui Dumnezeu – oameni care, prin faptele lor de neprihănire și prin cuvintele lor curate și adevărate, îi pot ridica pe semenii lor din groapa degradării.” – *The Review and Herald*, 4 decembrie 1900.

„Este lucrarea lui Satan aceea de a amesteca binele cu răul și de a îndepărta deosebirea dintre bine și rău. Hristos dorește să aibă o biserică ce să lucreze pentru a despărți răul de bine, ai cărei membri nu vor îngădui de bună voie facerea de rău, ci îl vor elimina din inimă și viață.” – *Ibid.*

„Păcatul poate fi numit cu nume false și poleit cu scuze plauzibile și pretense motive bune, dar aceasta nu-i scade vina înaintea lui Dumnezeu.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

ÎNTREBĂRI RECAPITULATIVE ȘI DE MEDITAȚIE

- Unde îți găsește sufletul bolnav de păcat adevăratul său refugiu durabil?
- De ce este așa de important a căuta și a găsi adevărul curat și nepângărit?
- În ce pericole ne aduce păcătuirea cu voia?
- Ce a instituit Dumnezeu pe pământ pentru a oferi credinciosului pace și siguranță?
- Ce încearcă Dumnezeu să descopere întregii lumi prin biserica Sa?

„Isus știa că nu putea face nici un bine cărturarilor și fariseilor, dacă aceștia nu aveau să se golească de importanța de sine. El a ales vase noi pentru vinul Său nou de învățătură și a făcut din pescari și din credincioșii neînvățați solii adevărului Său față de lume. Și totuși, deși învățătura Sa părea nouă oamenilor, ea nu era de fapt o învățătură nouă, ci descoperirea semnificației a ceea ce fusese învățat de la început. A fost planul Său ca ucenicii Săi să ia adevărul clar și nealterat ca ghid pentru viața lor.” – *Comentarii Biblice, NT*, pg. 19.

„Ne aflăm acum într-un timp când trebuie să stăm statornici de partea adevărului. Noi putem cultiva iubirea pentru suflete, dar niciodată, niciodată nu trebuie să predăm cel mai mic punct al adevărului, pentru că doar prin păstrarea adevărului curat și nealterat putem în acest timp să aducem onoare și slavă lui Isus Hristos.” – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, pg. 196. eng.

„Membrii individuali ai bisericii se complac în păcate teribile – lăcomie, și-retenie, înșelăciune, fraudă, falsitate și multe altele. Dacă aceste păcate sunt neglijate de către acei care au fost rânduiți cu autoritate în biserică, binecuvântarea Domnului este reținută de la poporul Său și cei nevinovați sufăr cu cei vinovați. Slujbașii în biserică ar trebui să fie bărbați serioși și energici, care au zel pentru Dumnezeu și ar trebui să ia cele mai prompte și mai temeinice măsuri pentru a condamna și a corecta aceste rele. În această lucrare ei nu ar trebui să acționeze din egoism, gelozie sau prejudecată personală, ci în toată umilința și smerenia minții, cu o dorință sinceră ca Dumnezeu să poată fi glorificat.” – *The Signs of the Times*, 20 ianuarie 1881.

„Împărățiile pământești domnesc prin ascendența puterii fizice, dar din împărăția lui Hristos lipsește orice armă firească și orice instrument de constrângere. Această împărăție trebuie să ridice și să înnobileze omenirea. Biserica lui Dumnezeu este curtea vieții sfinte, plină cu diferite daruri și înzestrată cu Duhul Sfânt. Membrii trebuie să-și afle fericirea în fericirea aceluia pe care-i ajută și binecuvântează.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pg. 5.